༄༅། །ནི་གུའི་ཡན་ལག།

LES DÉVELOPPEMENTS DES DHARMAS DE NIGUMA

MAHÂSIDDHA THANGTONG GYELPO

ÉDITIONS RIMAY

ས་བཅད།

ནེ་གུའི་ཡན་ལག་ཕྱག་ཆེན་གའུ་མའི་ཁྲིད།

སྔོན་འགྲོའི་རིམ་པ།
- ཐུན་མོང་གི་སྔོན་འགྲོ། 4
- ཐུན་མོང་མ་ཡིན་པའི་སྔོན་འགྲོ། 6

དངོས་གཞིའི་རིམ་པ།
- སྐྱོན་བཞི་རང་གྲོལ། 10
- མཐར་ཐུག་སྐུ་བཞི་རང་ཤར། 12

རྗེས་ཀྱི་རིམ་པ། 14

ནེ་གུའི་ཡན་ལག་ལམ་ཁྱེར་གསུམ་གྱི་ཁྲིད།

སྣང་བ་ལ་བརྟེན་ནས་བླ་མ་ལམ་དུ་ཁྱེར་བ། 16
ཡི་དམ་ལམ་དུ་ཁྱེར་བ། 20
སྒྱུ་མ་ལམ་དུ་ཁྱེར་བ། 22

ནེ་གུའི་ཡན་ལག་ལུས་སེམས་འཆི་མེད་ཀྱི་ཁྲིད།

སྔོན་འགྲོའི་རིམ་པ། 28
དངོས་གཞིའི་རིམ་པ། 32
རྗེས་ཀྱི་རིམ་པ། 34

ཉིང་ཁུའི་ཡན་ལག་ཕྱག་དྲུག་ཡེ་ཤེས་མགོན་པོའི་ཁྲིད།

TABLE

LE MAHÂMUDRÂ GAUMA

I – Les préliminaires

1 – Les préliminaires communs 5

2 – Les préliminaires particuliers 7

II – La pratique principale

1 – Les quatre défauts autolibérés 11

2 – L'apparition spontanée des quatre corps 13

III – La conclusion 15

LES TROIS INTÉGRATIONS

I – L'intégration du maître s'appuyant sur les apparences. 17

II – L'intégration du yidam s'appuyant sur les apparences 21

III – L'intégration de l'illusion s'appuyant sur les apparences. 23

L'IMMORTALITÉ DU CORPS ET DE L'ESPRIT

I – Les préparations 27

II – La pratique principale 29

1 – Les préliminaires 29

2 – La pratique principale 33

3 – La conclusion 35

LE SEIGNEUR DE GNOSE CHADRUPA

Cette section n'est pas incluse dans ce recueil, elle est éditée sous forme de texte de pratique indépendant intitulé *Le Maître-Protecteur indissociables dans la tradition de Thangtong Gyelpo.*

༄༅། །ནི་གུའི་ཡན་ལག་ཕྱག་ཆེན་གཏུ་མའི་ཁྲིད་བཞུགས་སོ།།

ན་མོ་གུ་རུ།
བདེ་ཆེན་ལྷན་གྲུབ་འདུས་མ་བྱས། །ལོངས་སྐུ་རྡོ་རྗེ་འཆང་ཆེན་སོགས།
།བླ་མ་རྣམས་ལ་ཕྱག་འཚལ་ནས། །ཕྱག་རྒྱ་ཆེན་པོ་འདིར་བཤད་བྱ།

།དེ་ལ་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་མཁའ་འགྲོ་མ་ནི་གུ་མའི་གདམས་པ་ཕྱག་རྒྱ་ཆེན་པོ་གཏུ་མ་ལ་གསུམ་སྟེ། སྔོན་འགྲོ། དངོས་གཞི། རྗེས་སོ།

།དང་པོ་ལ་གཉིས་ཏེ། ཐུན་མོང་དང་ཐུན་མོང་མ་ཡིན་པའོ།

།དང་པོ་སྔོན་འགྲོ་ཐུན་མོང་བ་ནི། རང་གི་མདུན་གྱི་ནམ་མཁའི་གནས་སུ་རིན་པོ་ཆེའི་ཁྲི་པདྨ་ཟླ་བའི་སྟེང་དུ་ངོ་བོ་རྩ་བའི་བླ་མ་ལ་རྣམ་པ་འཁོར་ལོ་སྡོམ་པ་སྐུ་མདོག་དཀར་པོ་ཞལ་གཅིག་ཕྱག་གཉིས་པ་རྡོ་རྗེ་དང་དྲིལ་བུ་ཐུགས་ཀར་བསྣོལ་ནས་འཛིན་པ། རུས་པ་དང་རིན་པོ་ཆེས་བརྒྱན་པ། སྣང་ལ་རང་བཞིན་མེད་པ་ཞིག་བསམ།

དེའི་མདུན་དུ་སྐྱབས་འགྲོ་ཚད་མེད་པ་བཞི་བསྒོམ། བྱང་ཆུབ་མཆོག་ཏུ་སེམས་བསྐྱེད་དེ་མཎྜལ་འབུལ། ཡིག་བརྒྱ་བཟླས། བླ་མ་བརྒྱུད་པ་ལ་གསོལ་བ་གདབ། འཆི་བ་མི་རྟག་པ། ལས་རྒྱུ་འབྲས །འཁོར་བའི་ཉེས་དམིགས་རྒྱས་པར་བསྒོམ། སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་མར་ཤེས་པ་དང་། དྲིན་དྲན་པ་སོགས་ཀྱིས་བྱམས་པ་དང་སྙིང་རྗེ་དགྲ་ལྟ་བུ་ལ་ནམ་སྐྱེས་ཀྱི་བར་དུ་བསྒོམ་པ་ནི་སྤྱི་དང་མཐུན་ནོ།

LES DÉVELOPPEMENTS DES DHARMAS DE NIGUMA
– LE MAHÂMUDRÂ GAUMA–

Namo guru
Grande félicité apparue de soi et en soi, non composée,
Sambhogakâya grand Vajradhâra et les autres,
Je m'incline devant les maîtres
Et vais ici exposer le Mahâmudrâ.

Suivant les paroles de la Dâkinî de Gnose, le Mahâmudrâ Gauma comprend trois parties : préliminaires, pratique principale et conclusion.

I – Les préliminaires

Deux parties : les préliminaires communs et particuliers.

1 – Les préliminaires communs

Dans l'espace face à soi, nous imaginons un précieux trône, avec lotus et lune, sur lequel siège le maître-source en essence, sous l'aspect de Chakrasamvara, blanc, un visage, deux bras croisés tennant cloche et vajra au niveau du cœur, paré d'ornements précieux et d'ossements, apparent et sans nature propre.

Devant lui, nous vivons l'entrée en refuge et les quatre illimitées, développons l'esprit du suprême éveil, puis offrons des mandalas, récitons les cents syllabes, prions le maître et la lignée et méditons sur la mort et l'impermanence, le karma et les défauts du samsâra, de manière approfondie. Reconnaissant tous les vivants comme nos mères et nous remémorant leur bonté, pratiquons jusqu'à ce que se développe compassion et amour, même envers nos ennemis.

On pratique ainsi, conformément aux instructions générales.

།གཉིས་པ་ཐུན་མོང་མ་ཡིན་པའི་སྔོན་འགྲོ་ནི།

རང་བབས་གསུམ་གྱི་སྟེང་དུ་འཇོག་པ་སྟེ། དེ་ཡང་རང་ལུས་ཡི་དམ་ལྷར་གསལ་བའི་རྐང་པ་རྡོ་རྗེའི་སྐྱིལ་ཀྲུང་། ལག་པ་གཉིས་མཉམ་བཞག་གི་ཕྱག་རྒྱ་བཅའ། སྒལ་ཚིགས་དྲང་པོར་བསྲང་། མགྲིན་པ་ཅུང་ཟད་སྒུ་བར་བྱ། མིག་ཐད་ཀར་རང་སོར་བལྟ། ལྕེ་རྩེ་རྐན་ལ་སྦྱར། མཆུ་སོ་ཐད་ཀར་བཞག །ལག་པའི་གྲུ་མོ་ནང་དུ་རྣོག་བཅུག་པས་སྒོམ་ཤིང་གི་ཚབ་བྱས་པའི་ལུས་གནད་ལེགས་པར་བཅའ།

དེ་ནས་རྩ་བཞི་ཉ་བཞི་ལྷོད་ཀྱིས་ལྷོད་པ་ནི་ལུས་རང་བབས་སོ། །མཆུ་འབྱེད་འཛུམ་གྱི་རྩོལ་བ་དང་བྲལ་ཞིང་ངག་སྨྲ་བརྗོད་མེད་པ་ནི་ངག་རང་བབས་སོ། །མིག་གི་ལྟ་སྟངས་དང་བཅས་པས་འདི་བསྒོམ་སྙམ་པའི་སྒོམ་འདོད་ཀྱི་རྟོག་པ་དང་བྲལ་ཏེ་མ་བཅོས་པར་འཇོག་པ་ནི་སེམས་རང་བབས་སོ།

།དེའི་ངང་ལ་ཧྲད་དེ་ཚད་དེ་གནས་པ་ནི་སྔོན་འགྲོའི་ཚད་ཡིན། དེ་འདྲ་དེ་ལ་ཐ་མལ་གྱི་ཤེས་པ་ཞེས་བྱ། ཚད་ནས་ངལ་གསོ་བ་ལ་སོགས་པའི་གནས་སྐབས་སུ་ཡུད་ཙམ་རེ་སེམས་ཅན་ཀུན་ལ་འཆར་ཏེ་དེ་ངོས་མ་ཟིན་པས་འཁོར་བར་འཁྱམས་པ་ཡིན་ནོ། །དེས་ན་སྤྱོད་ལམ་བཞི་པོ་ཐམས་ཅད་དུ་དབང་པོ་དྲུག་གི་ཡུལ་དུ་ཕྱིའི་ཡུལ་དྲུག་པོ་ཅི་སྣང་ཡང་དེ་དྲན་པས་བཟུང་སྟེ། དེའི་ངོ་བོ་ལ་ཅེ་རེ་བལྟས་པས་གསལ་སྟོང་འཛིན་མེད་དུ་ཆམ་སོང་བ་དང་། ངའི་སྔོན་འགྲོ་ཤར་འདུག་སྙམ་ངོས་བཟུང་སྟེ། དེ་ལ་ཧྲད་དེ་ཚད་དེ་བཞག་གོ

།དེའི་སྐབས་སུ་སྔར་མ་བསྒོམས་པས་ཤེས་པ་འཕྲོ་ན་འདིས་བོགས་འདོན་ཏེ། ཕྱིའི་སྣང་བ་ཡུལ་ལ་ངོས་བཟུང་ཅི་འདུག །ནང་ལུས་ལ་ངོས་བཟུང་ཅི་འདུག །གསང་བ་སེམས་ལ་ངོས་བཟུང་ཅི་འདུག་རིག་པས་དཔྱད་ལ་བལྟ། བལྟས་པས་ངོས་བཟུང་མ་རྙེད་ན་དེའི་ངང་ལ་བཞག་གོ

2 – Les préliminaires particuliers, se poser en les trois *rangbap*

Notre corps est clairement yidam-déité. Assis en vajrâsana, les mains dans le mudrâ de l'égalité, le dos droit, le cou légèrement recourbé (menton rentré), le regard naturel droit devant, la pointe de la langue touchant le palais, les lèvres et les dents dans une position naturelle, bras et épaules vers l'intérieur, faisant office de bâton de méditation, nous entrons ainsi dans une bonne posture.

– les quatre canaux et les quatre membres complètement relaxés, c'est le rangbap (détente) du corps ;

– les lèvres disjointes, sans effort pour sourire et sans parler, c'est le rangbap de la parole ;

– avec les points concernant le regard, libre de tout désir fût-ce de méditer, reposer en l'absence d'artifice est le rangbap de l'esprit.

Demeurer ébahi et décroché (*had de chad de*) en cet état est le critère préliminaire. C'est aussi ce qui est nommé « expérience ordinaire » (*tha mal gyi shes pa*). Elle apparaît à tous les vivants en de nombreuses occasions, très brièvement, quand ils sont suspendus, au repos, etc. Ne pas la reconnaître fait errer dans le samsâra.

Ainsi, continuellement, en les quatre activités quotidiennes, quelles que soient les perceptions, les six objets des six sens s'expérimentent dans le rappel (de la présence attentive, *dran pa*). Contemplant leur essence, tout ouvert, se laissant partir entièrement en la clarté-vide sans saisie, reconnaître que « mes préliminaires sont apparus ». Rester alors ébahi et décroché.

Si à un moment, n'étant pas habitué à cet état, l'expérience s'en égare, voici une « amplification » (*bogs 'don*) : examiner avec l'intelligence (*rig pa*) « Quelle identité y a-t-il dans les apparences du monde extérieur ? Quelle identité y a-t-il à l'intérieur, en le corps ? Quelle identité y a-t-il ‘secrètement’, en l'esprit ? » Au terme de cette investigation, lorsqu'aucune identité n'est trouvée, rester en cet état.

།ཡང་སྣང་བ་ལ་སེམས་འཕྲོ་ན་གང་ལ་འཕྲོ་བའི་ཡུལ་གྱི་སྣང་བ་དེ་དང་པོ་གང་ནས་བྱུང་། ད་ལྟ་གང་ན་གནས། མཐར་གང་དུ་འགགས། འོལ་སྤྱི་ལ་མ་བཞག་པར་ལེགས་པར་བཙལ། དེ་ནས་འཛིན་མེད་དུ་བུན་སོང་ན་དེ་དྲན་པས་བཟུང་ནས་དེའི་ངང་དུ་བཞག་གོ །དེ་ལྟར་རྩད་བཅད།

ཡང་གཅོད་མཁན་གྱི་སེམས་དེ་ཡང་གང་ནས་བྱུང་། གང་དུ་འགྲོ། གང་ན་གནས་རྩད་བཅད་ལ་བལྟ། བལྟས་པས་སེམས་ཆོ་ལང་འགྲོ་ཡིན་འདུག་ན་དེའི་ངོ་བོ་ལ་བལྟ་ཞིང་ཡེ་མ་ཡེངས་པར་རིག་པ་གཏུན། གང་དུ་ཡང་མི་རྟོག་པར་རྩེ་གཅིག་ཏུ་ལྷན་ནེར་གནས་ན་དེ་ཀའི་ངང་དུ་མཉམ་པར་བཞག་གོ

།ཡང་དེ་ལྟར་བྱས་ཀྱང་རྟོག་པ་འཕྲོ་ན་དྲན་པས་བཟུང་ལ། རྟོག་པ་གང་སྐྱེས་ཐམས་ཅད་དེ་མ་ཐག་རྒྱུན་ཐད་ཐད་བཅད་ལ་བཞག་གོ

།དེ་རྣམས་ཀྱི་སྐབས་ཉམས་ཅི་སྐྱེས་པ་ཐམས་ཅད་བྱུང་རྒྱལ་དུ་བསྐྱུར། དེ་ལྟར་བྱས་ཀྱང་ཡེ་མི་ཐུབ་པར་འཕྲོ་ན་དེ་དྲན་པས་བཟུང་ལ་རྟོག་པ་དེའི་རྗེས་བཅད་ལ་ཅི་ལ་འཕྲོ་བལྟ་བར་བྱས་ནས་རྟོག་པའི་མཚང་རིག་རིག་གཏར་ཤ་གཅད་པར་བྱའོ།

།དེ་ལྟར་མ་ཡེངས་པར་བསྒོམ་ན་གསལ་སྟོང་འཛིན་མེད་ཀྱི་ཉམས་འཆར་བར་ཐེ་ཚོམ་མེད་དོ།

།དེ་ལྟ་བུའི་སྒོ་ནས་སྟོན་འགྲོའི་ཁྲིད་ཐེམ་ནས་རྐུན་པོའི་ངོ་སྤྲོད་བྱའོ།

།དེའི་རྟགས་ཚད་ནི་ལུས་ངག་གི་བྱ་བས་མི་འཕྲོག་པའོ།

།དེའི་བོགས་འདོན་ལྷ་སྐུ་རླུང་དང་བསྲེ་བ་སོགས་ནི་ཕྱག་རྒྱ་ཆེན་པོ་རླུང་བསྲེས་ཀྱི་དམིགས་རིམ་བཞིན་ཤེས་པར་བྱའོ།

Quand l'esprit s'égare dans les apparences, quelles qu'elles soient, examiner profondément, sans se contenter d'une réponse approximative : « D'où l'esprit se manifeste-t-il ? Où demeure-t-il dans l'instant ? Où disparaît-il ? » Si alors il y a relaxation (*bun*) en la non-saisie, reconnaître cet état par le rappel (de la présence attentive) et y demeurer. Ceci est nommé « couper à la racine ».

Puis, examiner cette « coupure à la racine ». L'esprit qui coupe, d'où apparaît-il ? Où va-t-il ? Où demeure-t-il ? Durant cet examen, que l'esprit soit posé, s'élève, vagabonde, soit, existe : contempler son essence et, sans aucune distraction, exercer l'intelligence (*rig pa*). Restant tranquille, sans aucun concepts, uniquement absorbé, demeurer équanime (*mnyam par bzhag*) en ce simple état.

Si des conceptions s'élèvent encore, quelles qu'elles soient, il convient de les reconnaître par la clarté attentive et d'interrompre immédiatement et complètement leur cours puis de demeurer en cet état.

Durant cette pratique, quelle que soit l'expérience qui se manifeste, elle est spontanément intégrée. Si, au début, il est difficile d'y parvenir et que l'on s'égare, reconnaître cet égarement par le rappel et « couper ». Ainsi, où que l'on s'égare, appliquer la vue et l'intelligence authentiques encore et encore finira par dissiper complètement les impuretés que sont les conceptions.

Pratiquant ainsi sans distractions, il n'y a aucun doute que la clarté-vide sans fixation apparaîtra.

Ainsi s'achèvent les instructions sur la pratique préliminaire. Elles seront suivies de « l'introduction directe à la dérobée ».

Le signe de succès (de cette pratique) est de ne pas être emporté dans les activités du corps et de la parole.

Comme amplification à cette pratique figurent la fusion du souffle avec le corps de la déité, etc. On en prendra connaissance dans les instructions sur la fusion des souffles du Mahâmudrâ (voir par exemple *Le Mahâmudrâ des dâkinîs, Collection des textes Shangpa vol. 7, p. 586*).

།འདིར་ཉེ་བར་མཁོ་བའི་རླུང་འཛིན་ལུགས་ཙུང་ཟད་ཅིག་བསྟན་ན། ལུས་གནད་ལེགས་པར་བཅའ། རླུང་མཉམ་རྒྱུ་རུ་བཞག །དེ་ནས་དང་པོ་རླུང་གི་རླུང་སྔོན་པོར་བུས། དེ་ནས་མེ་རླུང་དམར་པོར་བུས། དེ་ནས་ཆུ་རླུང་དཀར་པོར་བུས། དེ་ནས་ས་རླུང་སེར་པོར་བུས། དེ་ནས་ནམ་མཁའི་རླུང་ཁ་དོག་མེད་པ་བ་སྤུའི་བུ་ག་ཐམས་ཅད་ནས་སོང་བར་བསམ་ཞིང་རླུང་ཕྱིར་བུས་ལ། དེ་ནས་དང་པོ་ས་རླུང་དལ་བུས་སྣ་བུག་ནས་དྲངས་ནས་འོག་རླུང་འཐེན་ལ་ལྟེ་བར་སེར་མེར་བ་ལ་སེམས་གཏད་ལ་བཟུང་། དེ་ནས་མི་ཐུབ་ན་དལ་བུས་ཕྱིར་གཏང་། དེའི་རྗེས་སུ་ཆུ་རླུང་སྙིང་གར་དྲངས་ནས་གོང་ལྟར་འཛིན། དེ་ནས་མེ་རླུང་མགྲིན་པར་དྲངས་ནས་གོང་ལྟར་འཛིན། དེ་ནས་རླུང་རླུང་སྤྱི་བོར་དྲངས་ནས་གོང་ལྟར་འཛིན། དེ་ནས་ནམ་མཁའི་རླུང་བ་སྤུའི་བུ་ག་ཐམས་ཅད་ནས་དྲངས་ནས་ལུས་ཀུན་ལ་ཁྱབ་པར་འཛིན་ནོ། །ཡང་ན་ས་རླུང་དང་མེ་རླུང་། ཆུ་རླུང་དང་རླུང་གི་རླུང་ཟུང་དུ་བསྡེབས་ནས་བཟུང་དུ་ཡང་རུང་ངོ་།

།གཉིས་པ་དངོས་གཞི་ལ་གཉིས་ཀྱི་དང་པོ་སྐྱོན་བཞི་རང་གྲོལ་ནི།

སེམས་རང་གི་གནས་ལུགས་སྟོང་ཉིད་དང་འདུ་འབྲལ་མེད་ཀྱང་ཉེ་དྲགས་པས་མ་མཐོང་བའི་སྐྱོན་གྱིས་འཁོར་བར་འཁྱམས་སོ། །དཔེ་རང་གི་བྱད་བཞིན་དང་འདྲ། དེ་ཡང་མེ་ལོང་གསལ་བའི་རྐྱེན་དང་འཕྲད་ན་གཟུགས་བརྙན་རང་གིས་ཀྱང་མཐོང་བ་བཞིན་དུ་བླ་མ་དམ་པའི་མན་ངག་གི་མེ་ལོང་དང་འཕྲད་ནས་ཉམས་སུ་བླངས་ན་སེམས་ཀྱི་གནས་ལུགས་མཐོང་བར་ནུས་སོ།

།ཕྱག་རྒྱ་ཆེན་པོ་རང་ལ་འཆར་ཡང་དཔེས་མཚོན་མ་ནུས་ཤིང་ཟབ་དྲགས་པས་ངོས་མ་ཟིན།

Nous exposerons ici seulement un moyen de maîtriser les souffles qui peut être très utile à ce point :

Disposer le corps parfaitement dans les points de la posture. Poser le souffle sur la digestion (?) puis commencer par expulser le souffle de (l'élément) air, bleu ; expulser le souffle du feu, rouge ; le souffle de l'eau, blanc ; le souffle de la terre, jaune ; le souffle de l'espace, incolore. Imaginer ainsi qu'ils sont expulsés par tous les pores de la peau et sont maintenus à l'extérieur. Puis inspirer doucement le souffle de la terre par les narines et presser avec le souffle inférieur. Poser l'esprit complètement sur (le souffle de) la terre au nombril. Lorsqu'on ne peut plus tenir, expirer doucement. Inspirer de la même façon le souffle de l'eau au niveau du cœur et le tenir comme précédemment. Puis, similairement : le souffle du feu à la gorge ; de l'air au sommet de la tête et le souffle de l'espace, qui est invité par tous les pores et retenu, emplissant tous le corps.

Si on le souhaite, il est aussi correct d'unir et tenir les souffles de la terre à celui du feu, et celui du vent au souffle de l'eau.

II – La pratique principale

1 – Les quatre défauts autolibérés

Le mode de demeure de l'esprit est vacuité libre d'union ou de séparation, cependant il est **« trop proche pour être vu »** et, sous l'emprise de ce « défaut » (*skyon*) nous errons dans le samsâra. Tout comme notre propre forme qui, rencontrant la clarté d'un miroir, peut alors se contempler ; analogiquement, par la rencontre du miroir des instructions orales et de leur mise en pratique, il est possible de voir le mode de demeure de l'esprit.

Mahâmudrâ est « déjà acquis » (*rang la 'char*), cependant nous ne sommes pas capables de l'illustrer par un exemple, c'est **« trop profond pour être identifié »**.

རང་བབས་སུ་ནམ་བཞག་ཀྱང་འཆར་ཏེ་སླ་དྲགས་པས་ཡིད་མ་ཆེས་པར་ཡེངས་མེད་དང་བྲལ།

སྐུ་གསུམ་རང་ལ་ཤར་ཡང་བཟང་དྲགས་པས་བློར་མི་ཤོང་བས་ངེས་པ་མ་སྐྱེས་ཏེ་ཐག་ཆོད་དང་བྲལ་བའི་སྐྱོན་གྱིས་འཁོར་བར་འཁྲུམས་པ་ཡིན་པས།

ད་ནི་སྐྱོན་བཞི་པོ་སྤྱངས་ལ་བླ་མའི་མན་ངག་ལ་བརྟེན་ནས་རང་ཤར་ངོས་བཟུང་ངེས་ཤེས་བསྐྱེད་ལ་ཐག་བཅད་ཡེངས་མེད་དུ་བསྐྱང་ངོ།

།གཉིས་པ་མཐར་ཐུག་སྐུ་བཞི་རང་ཤར་ནི།

མཉམ་རྗེས་བློས་བྱས་ཐམས་ཅད་དང་བྲལ་བའི་ཕྱག་རྒྱ་ཆེན་པོ་རང་ཤར་དུ་བཞག་པའི་དུས་སུ། སྣ་ཚོགས་སུ་ཤར་བ་དེ་སྤྲུལ་སྐུ་རང་ཤར། དེ་ལ་གསལ་འཛིན་དང་བྲལ་བའི་རྟོག་མེད་དེ་ཆོས་སྐུ་རང་ཤར། གསལ་ལ་རྟོག་མེད་བདེ་བར་ཤར་བས་ལོངས་སྐུ་རང་ཤར། དེ་གསུམ་གྱི་རང་བཞིན་དབྱེར་མི་ཕྱེད་པས་མཐར་ཐུག་བདེ་བ་ཆེན་པོའི་སྐུ་རང་ཤར་རོ།

།དེ་ཉིད་ལ་མི་རྟོག་པའི་ཆ་དེ་ཇི་ལྟ་བ། འཛིན་པ་མེད་པ་ཤེས་བྱ་སྣ་ཚོགས་སུ་སྣང་བ་དེ་ཇི་སྙེད་པའི་ཡེ་ཤེས། དེ་གཉིས་དབྱེར་མེད་པ་དབྱིངས་ཡེ་ཤེས་དབྱེར་མེད་པ་ཡིན་ནོ།

།དེ་དག་གི་བོགས་འདོན་ནི། ཆོས་ཐམས་ཅད་སྟོང་ཞིང་བདག་མེད་པ་ཞིག་ཡིན་པ་ལ་ང་དང་བདག་ཏུ་བཟུང་བས་འཁོར་བར་འཁྲུམས་པ་ཚོ་སྙིང་རེ་རྗེ་སྙམ་དུ་བསམ་པ་དང་། མོས་གུས་གདུང་བ་བྱས་ལ་གསོལ་བ་འདེབས་པ་དང་། དེ་རྣམས་གང་ལ་ཡང་ཧད་དེ་ཆད་དེ་གཞག་པར་བྱའོ།

Demeurant *rangbap*, il apparaît. Cependant, c'est **« trop simple pour être cru »** et nous sommes tenus loin de la non-distration.

Les trois corps apparaissent d'eux-mêmes, cependant c'est **« trop merveilleux pour être compris par l'intellect »** et une connaissance certaine ne peut pas naître. Sans accès à une certitude décisive, nous errons dans le samsâra.

Maintenant, abandonnant les quatre erreurs et grâce aux instructions du Maître, par la reconnaissance spontanée, abandonnant les distractions, développons une « certitude indubitable » (*nges shes*).

2 – Ultimement, l'apparition spontanée des quatre corps

Durant les sessions et entre celles-ci, demeurant en l'apparence spontanée de Mahâmudrâ, libre de toute action mentale : la multiplicité des apparences est apparence spontanée du nirmânakâya ; en celle-ci, la clarté, non-pensée libre de saisie est apparence spontanée du dharmakâya ; en la clarté sans concept, la félicité apparaît, c'est l'apparence spontanée du sambhogakâya. La nature des trois étant sans séparation, tout, ultimement, est apparence spontanée du mahâsukhakâya.

Juste ainsi, il y a « coupure en la non-pensée », c'est « [la gnose] du tel que c'est » ; sans saisie, l'apparence de la multiplicité est « [la gnose] de la diversité ». L'absence de séparation entre ces deux est « l'indissociabilité de la gnose et de son domaine ».

L'amplification de ceci : toute réalité est vacuité et absence de soi [mais,] dans l'inquiétude et la saisie d'un soi est l'errance dans le cycle, quelle tristesse ! Penser ceci, prier en une aspiration profonde et, en cette pensée et cette aspiration, quoi qu'il arrive, demeurer en une coupure toute ouverte.

L'évaluation de la stabilité de la pratique principale est la suivante :

།དངོས་གཞི་བརྟན་པའི་ཚད་ནི་བསྒོམ་རྒྱུ་རྡུལ་ཙམ་ཡང་མེད། ཡེངས་རྒྱུ་སྐད་ཅིག་ཙམ་ཡང་མེད་པར་ཉིན་མཚན་སྤྱོད་ལམ་ཐམས་ཅད་རྟོག་མེད་ཀྱི་ངང་དུ་འཁོར་མོར་གནས་པའོ།

།མདོར་ན་རྗེས་ནི།

སྟོང་ཉིད་སྙིང་རྗེ་དབྱེར་མེད་པའི་ངང་ནས། །བསྔོ་བྱ་སྔོ་བྱེད་དམིགས་པའི་དུག་བཅོམ་སྟེ། །ཆོས་ཀྱི་དབྱིངས་ལ་མི་བསྔོ་ཤིས་གྱུར་ནས། །དགེ་ཀུན་རྣམ་མཁྱེན་སངས་རྒྱས་བསྔོ་བར་ཤོག

།ཅེས་སོགས་བསྔོ་བ་དང་སྨོན་ལམ་རྣམ་པར་དག་པ་འདེབས་པ་ནི་མན་ངག་དམ་པ་ཡིན་ནོ།

།ཉིང་ཁུའི་ཡན་ལག་གི་ཆོས་སྐོར་ལས་ལྟ་བའི་ཁྲིད་ཕྱག་རྒྱ་ཆེན་པོ་གཙུ་མའི་ཉམས་ལེན་མདོར་བསྡུས་པ་འདི་ཡང་ལུང་སྟོང་སྨྱོན་པས་རང་གི་སྦྱོང་བ་དང་སྦྱར་ནས། གནས་མཆོག་དཔལ་རི་བོ་ཆེར་སྦྱར་བའི་ཡི་གེ་པ་ནི་བཀའ་བཅུ་པ་བློ་གྲོས་རྒྱལ་མཚན་ཡིན་ནོ། །སརྦ་མངྒ་ལཾ།། །།

alors qu'il n'y a même plus un atome de cause de méditation ni un seul instant de cause de distraction, en toutes les activités quotidiennes, jour et nuit, demeurer continuellement en la non-conception.

III – La conclusion

Pour résumer :

Depuis la sphère de la vacuité et de la compassion inséparables,
Sont vaincus les poisons des représentations de ce qui est à dédier et de celui qui dédie :
L'absence de dédicace en l'espace de la réalité est comprise,
Et celui qui connaît toutes les vertus les dédie à l'éveil.

Ainsi et avec d'autres paroles, sont accomplis dédicaces et souhaits parfaitement purs. Ce sont des instructions orales authentiques.

Ces instruction sur la vue, un résumé de la pratique du *Mahâmudrâ Reliquaire,* appartiennent au cycle d'enseignement des *Développements Quintessentiels*. Elles viennent du Fou de la Plaine Vide (Lungtong Nyönpa, Thangtong Gyelpo). Grâce à lui il fut expérimenté puis, en le lieu sublime de Riwoché, ces paroles furent écrites par Lodrö Gyaltsen, dixième détenteur de la lignée. *Sarva Mangalam*.

༄༅། །ནི་གུའི་ཡན་ལག་ལམ་ཁྱེར་གསུམ་གྱི་ཁྲིད་བཞུགས་སོ།།

ན་མོ་གུ་རུ།

ཡེ་ཤེས་ཀྱི་མཁའ་འགྲོ་མ་ནི་གུ་མའི་སྙན་བརྒྱུད་ཀྱི་ཡན་ལག་སྐོར་ལས། འཁྲུགས་མེད་ལམ་ཁྱེར་གསུམ་གྱི་ཉམས་ལེན་ལ་གསུམ་སྟེ། སྣང་བ་ལ་བརྟེན་ནས་བླ་མ་ལམ་དུ་ཁྱེར་བ། ཡི་དམ་ལམ་དུ་ཁྱེར་བ། སྒྱུ་མ་ལམ་དུ་ཁྱེར་བའོ།

།དང་པོ་ནི། རང་གི་མདུན་གྱི་ནམ་མཁའི་གནས་སུ། པཾ་ལས་པདྨ་འདབ་མ་བཞི་པ། དེའི་ལྟེ་བ་དང་འདབ་མ་རྣམས་སུ། ཨ་ལས་ཟླ་བའི་དཀྱིལ་འཁོར་རེ་རེ། དེའི་དབུས་སུ་རྩ་བའི་བླ་མ་འཁོར་ལོ་སྡོམ་པ་སྐུ་མདོག་དཀར་པོ་ཞལ་གཅིག་ཕྱག་གཉིས་པ་རྡོ་རྗེ་དང་དྲིལ་བུ་ཐུགས་ཀར་བསྣོལ་བ། ཤར་དུ་དགྱེས་རྡོར་དཀར་པོ་རྡོ་རྗེ་དང་དྲིལ་བུ་ཐུགས་ཀར་བསྣོལ་བ། ལྷོར་གསང་བ་འདུས་པ་སེར་པོ་རྡོ་རྗེ་དང་དྲིལ་བུ་ཐུགས་ཀར་བསྣོལ་བ། ནུབ་ཏུ་མ་ཧཱ་མཱ་ཡཱ་དམར་པོ་གོང་དང་འདྲ་བ། བྱང་དུ་རྡོ་རྗེ་འཇིགས་བྱེད་ལྗང་གུ་གྲི་གུག་ཐོད་ཁྲག་ཐུགས་ཀར་སྟེང་འོག་ཏུ་འཛིན་པ། ཐམས་ཅད་ཀྱང་རུས་པ་དང་རིན་པོ་ཆེའི་རྒྱན་གྱིས་བརྒྱན་པར་བསྐྱེད། དེ་དག་གི་དཔྲལ་བར་ཨོཾ་དཀར་པོ། མགྲིན་པར་ཨཱཿདམར་པོ། ཐུགས་ཀར་ཧཱུྃ་སྔོན་པོ། ལྟེ་བར་ཧཱུྃ་སྣ་ཚོགས་པ་དེ་ལས་འོད་འཕྲོས་པས་རང་འདྲ་བའི་ཡེ་ཤེས་སེམས་དཔའི་རྣམ་པར་བླ་མ་ཡི་དམ་སངས་རྒྱས་ཐམས་ཅད་སྤྱན་དྲངས་ལ་བསྟིམ། རིགས་ལྔ་སྤྱན་དྲངས་ཏེ་དབང་བསྐུར་བས། ཐམས་ཅད་ལ་རྒྱལ་བ་རིགས་ལྔས་དབུ་བརྒྱན་པར་བསྒོམས་ལ། བླ་མ་རིན་པོ་ཆེས་བདག་ལ་མངོན་པར་དབང་བསྐུར་དུ་གསོལ།

LES DÉVELOPPEMENTS DES DHARMAS DE NIGUMA
— LES TROIS INTÉGRATIONS —

Namo guru

Dans le cycle des développements de la lignée de bouche à oreille de la dâkinî de gnose Niguma sont trois pratiques d'intégration infaillibles : l'intégration du maître en s'appuyant sur les apparences ; l'intégration du yidam ; l'intégration de l'illusion.

I – L'intégration du maître s'appuyant sur les apparences

Dans l'espace devant soi, de **Pam**, un lotus à quatre pétales ; au centre et sur chacun de ses pétales, de **A**, des mandalas de lune. Sur celui du centre, le Maître-source, Chakrasamvara, blanc, une face, deux bras, tenant cloche et vajra croisés au niveau du cœur.

À l'Est, Hevajra, blanc, tenant cloche et vajra croisés au niveau du cœur ; au Sud, Guhyasamâja, jaune, tenant cloche et vajra croisés au niveau du cœur ; à l'Ouest, Mahâmâyâ rouge, tenant cloche et vajra croisés au niveau du cœur ; au Nord, Vajrabhairava, vert, tenant trigu et kapâla de sang au dessus et en dessous du cœur.

Tous sont imaginé parés d'ornements d'os et de joyaux. Au front, **Om**, blanc ; à la gorge, **Âh**, rouge ; au cœur, **Hûm**, bleu ; à l'ombilic, **Hûm**, multicolore.

De la lumière en irradie et tous les maîtres, yidams et bouddhas sont invités et absorbés sous l'aspect de déités de gnose semblables à eux-mêmes.

Les bouddhas des cinq familles sont invités, ils confèrent l'initiation et couronnent (chacune des déités) auxquelles on adresse la prière :

Précieux maître, conférez-moi véritablement l'initiation.

ཞེས་གསོལ་བ་བཏབ་པས། བླ་མའི་དཔྲལ་བ་ནས་ཨོཾ་དཀར་པོ་བྱུང་། རང་གི་དཔྲལ་བར་ཐིམ། ལུས་དབང་ཐོབ་པ་སོགས་གོང་གཏུམ་མོ་དང་འདྲ། མགྲིན་པ་ནས་ཨཱཿདམར་པོ་བྱུང་། རང་གི་མགྲིན་པར་ཐིམ། ཐུགས་ཀ་ནས་ཧཱུྃ་སྔོན་པོ་བྱུང་། རང་གི་ཐུགས་ཀར་ཐིམ། དེ་ནས་ཕྱོགས་བཞིའི་ལྷ་བཞི་པོ་དེ་གཙོ་བོ་ལ་ཐིམ། དེ་གདན་དང་བཅས་པ་འོད་དུ་ཁྲ་སྤྱུང་སོང་བ་དང་རང་ལ་ཐིམ་པའི་ངང་དུ་མཉམ་པར་བཞག་གོ

།དེ་ནས་སྐྱབས་འགྲོ་སེམས་བསྐྱེད་འཆི་བ་མི་རྟག་པ་བསམ་པ་སོགས་ཀྱི་སྔོན་འགྲོ་རྣམས་བསྒོམ། དེ་ནས་རང་ཡི་དམ་དུ་གསལ་བའི་སྤྱི་བོར་པད་ཟླའི་གདན་ལ་རྩ་བའི་བླ་མ་འཛུམ་ཡལ་ལེ་བ་སྐུ་མདངས་དང་ལྡན་པ་ཞིག་བསྒོམས་ནས་བདག་གིས་བྱང་དྲངས་པ་བཞིན་དུ། སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་ཀྱང་གསོལ་བ་འདེབས་པར་བསམ་ཞིང་། བླ་མ་རིན་པོ་ཆེ་ལ་གསོལ་བ་འདེབས། །བདག་འཛིན་བློ་ཡིས་ཐོངས་པར་བྱིན་གྱིས་རློབས། །དགོས་མེད་རྒྱུད་ལ་སྐྱེ་བར་བྱིན་གྱིས་རློབས། །སྒྱུ་ལུས་རྨི་ལམ་འབྱོངས་པར་བྱིན་གྱིས་རློབས། །འོད་གསལ་ཕྱག་རྒྱ་ཆེན་པོ་མངོན་དུ་འགྱུར་བར་བྱིན་གྱིས་རློབས། །ཞེས་གསོལ་བ་དྲག་ཏུ་བཏབ། དེ་ནས་གཟུགས་གང་སྣང་བ་ཐམས་ཅད་ལ་འདི་ངའི་བླ་མ་དམ་པ་ཡིན་སྙམ་དུ་བསམ། ཁྱད་པར་ཆགས་ཡུལ་གྱི་གཟུགས་སྡུག་པ། ཞེ་སྡང་གི་ཡུལ་གྱི་མི་སྡུག་པ་སོགས་བླ་མར་མོས་པའི་དྲན་པ་ཡེ་མ་ཉམས་པ་བྱའོ།

།དེ་ནས་ངའི་བླ་མ་འདིས། ངའདི་ལྟར་འཁོར་བ་ལས་བསྒྲལ་ནས་ཐར་པ་བླ་ན་མེད་པ་ལ་བཀོད་པ་དྲིན་ཆེ་སྙམ་དུ་བསམས་ལ། ཕྱག་མཆོད་སོགས་ཡན་ལག་བདུན་པ་བྱའོ།

།དེ་ནས་ཅིར་སྣང་ཐམས་ཅད་བླ་མར་ཐག་བཅད། བླ་མ་རང་སེམས་སུ་ཐག་བཅད། རང་སེམས་སྤྲོས་བྲལ་དུ་ཐག་བཅད་ལ། སྣང་སྟོང་ཟུང་འཇུག་ཏུ་ཉམས་སུ་བླང་ཞིང་། དེའི་ངང་ནས་བསྔོ་བ་སྨོན་ལམ་རྣམ་དག་གདབ་པར་བྱའོ།

Après avoir ainsi prié, du front du maître vient un **Om** blanc absorbé en mon front, j'obtiens l'initiation du vase, etc., Comme pour Tumo. De sa gorge vient un **Âh** rouge absorbé en ma gorge, etc. De son cœur vient un **Hûm** bleu absorbé en mon cœur, etc. Puis les quatre déités des quatre directions se résorbent en l'aspect central qui, avec son siège, devient un globe multicolore qui se résorbe en moi. Rester alors absorbé en cet état.

Ensuite, méditer les préliminaires : refuge, bodhicitta, la considération de la mort, de l'impermanence, etc. Puis, se représentant comme le yidam, au sommet de notre tête, sur un siège de lotus et lune est le Maître-source, radieux, avec un sourire joyeux. Alors, comme si nous conduisions le chant de tous les vivants, nous adressons ensemble une prière :

Précieux maître, je vous prie,
Inspirez que mon esprit renonce à saisir l'ego ;
Inspirez que naisse en moi le non attachement ;
Inspirez que je réalise l'illusion et le rêve ;
Inspirez la réalisation de la Claire Lumière, Mahâmudrâ.

Après avoir prié intensément, quelles que soient les formes qui apparaissent, on se dit : « C'est mon sublime maître. »

Particulièrement, que ce soient des formes plaisantes, objets d'attraction ; déplaisantes, objets d'aversion, ou autres, on ne laisse jamais diminuer la vigilance qui les envisage comme le maître.

Puis on se dit que le maître fait preuve d'une immense bonté en libérant ainsi quelqu'un comme nous du samsâra, nous établissant en l'insurpassable libération. Nous lui rendons alors hommage, lui faisont offrande, etc. par le service à sept branches.

Ensuite, avec la conviction que toute apparence est le maître, que le maître est notre propre esprit et que notre propre esprit est au-delà de toutes les catégories, pratiquer en l'union des apparences et de la vacuité et, dans cet état, réciter une dédicace et des souhaits tout purs.

།གཉིས་པ་སྣང་བ་ལ་བརྟེན་ནས་ཡི་དམ་ལམ་དུ་ཁྱེར་བ་ནི།

རང་གི་མདུན་དུ་པདྨ་འདབ་མ་བཞི་པའི་ལྟེ་བ་དང་འདབ་མ་རྣམས་ཀྱི་སྟེང་དུ་ཟླ་བའི་དཀྱིལ་འཁོར། དེའི་དབུས་སུ་འཁོར་ལོ་སྡོམ་པ་སྐུ་མདོག་དཀར་ལ་སྔོ་བའི་མདངས་ཆགས་པ། ཞལ་གཅིག་ཕྱག་གཉིས་པ་རྡོ་རྗེ་དང་དྲིལ་བུ་འཛིན་པས་ཡུམ་ལ་འཁྱུད་པ། རུས་པ་དང་རིན་པོ་ཆེས་བརྒྱན་པ། དེའི་པང་ན་ཡུམ་རྡོ་རྗེ་ཕག་མོ་སྐུ་མདོག་དམར་མོ་གྲི་གུག་དང་ཐོད་པ་འཛིན་པས་ཡབ་ལ་འཁྱུད་པ། ཤར་གྱི་འདབ་མ་ལ་མཁའ་འགྲོ་མ་དཀར་མོ། བྱང་དུ་ལཱམ་ལྗང་གུ། ནུབ་ཏུ་ཁཎྜ་རོ་ཧ་དམར་མོ། ལྷོར་གཟུགས་ཅན་མོ་སེར་མོ་རྣམས་གཡས་གྲི་གུག་ཕྱར་ཞིང་གཡོན་ཐོད་ཁྲག་ཐུགས་ཀར་འཛིན་པ། གྱུ་མོ་ན་ཁ་ཊྭཱཾ་ག །ཞབས་གཡས་བརྐྱངས་པས་རོའི་གདན་མནན་ཅིང་། གཡོན་བསྐུམ་པས་སྐྱིལ་ཀྲུང་ཕྱེད་པའི་གར་སྟབས་ཀྱིས་བཞུགས་པ། ཐམས་ཅད་ཀྱང་རུས་པ་དང་རིན་པོ་ཆེས་བརྒྱན་པ། མེ་རི་འབར་བའི་དབུས་ན་བཞུགས་པའོ།

།དེ་ནས་གོང་བཞིན་ཡེ་ཤེས་པ་གཞུག །དབང་བསྐུར་བས་རིགས་ལྔས་དབུ་བརྒྱན་པར་བསམས་ལ། དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་ཐམས་ཅད་ཀྱིས་བདག་ལ་མངོན་པར་དབང་བསྐུར་དུ་གསོལ། ཞེས་གསོལ་བ་བཏབ་པས། གོང་ལྟར་གཙོ་བོའི་གནས་གསུམ་ལས་ཡི་གེ་འབྲུ་གསུམ་བྱུང་། རང་གི་གནས་གསུམ་དུ་ཐིམ། དབང་གསུམ་ཐོབ། ལུས་ངག་ཡིད་གསུམ་སོ་སོའི་སྒྲིབ་པ་དག །ལམ་བསྐྱེད་རིམ་རྫོགས་རིམ་བསྐྱེད་རྫོགས་ཟུང་འཇུག་བསྒོམ་པ་ལ་དབང་། འབྲས་བུ་སྐུ་གསུམ་མངོན་དུ་གྱུར་པར་བསམ་མོ།

།དེ་ནས་འཁོར་གྱི་ལྷ་མོ་བཞི་གཙོ་བོ་ཡབ་ཡུམ་ལ་ཐིམ། དེ་འོད་དུ་ཁྲ་སྦྱུང་སོང་སྟེ་རང་ལ་ཐིམ་པས་དབང་བཞི་པ་ཐོབ། སྒྲིབ་པ་ཐམས་ཅད་དག་པར་བསམ་མོ།

།དེ་ནས་རང་ཡང་འཁོར་ལོ་སྡོམ་པ་ཡབ་ཡུམ། གཟུགས་སུ་སྣང་བ་ཐམས་ཅད་ཀྱང་

II – L'intégration du yidam s'appuyant sur les apparences

Devant nous, un lotus à quatre pétales ; au centre et sur chaque pétale, un mandala de lune. Au centre, Chakrasamvara, blanc, d'un éclat bleuté, une face, deux bras, tenant vajra et cloche, enlaçant la yum. Il porte des parures d'os et de joyaux. Dans son giron, la yum Vajravârâhî, rouge, tient trigu et kapâla et enlace le yab.

Sur le pétale à l'Est, Dâkinî, blanche ; au Nord, Lâma, verte ; à l'Ouest, Khandaroha, rouge ; au Sud, Rûpinî, jaune. Elles brandissent un trigu de la main droite et tiennent au niveau du cœur un kapâla de sang de la main gauche. Au creux du bras, un khatvânga. Jambe droite tendue, en appui sur un siège de cadavre ; jambe gauche fléchie, en demi-asana, en posture de danse. Elles portent des parures d'os et de joyaux et demeurent au cœur d'un brasier.

Puis, les déités de gnose sont absorbées comme précédemment et, l'initiation conférée, elles sont couronnées par l'un des cinq bouddhas.

Que tous les tathâgatas veuillent me conférer l'initiation.

Ayant ainsi prié, comme précédemment, des trois lieux de l'aspect principal viennent les trois lettres, absorbées en mes trois lieux. Nous reçevons les trois initiations qui dissipent les voiles du corps, de la parole et de l'esprit. Nous sommes habilités à méditer la phase de génération, la phase de perfection et l'union de la génération et de la perfection. Nous pensons qu'en résulte la réalisation les trois corps.

Puis, les quatre déités de l'entourage se résorbent en la déité principale yab-yum. Elle devient un globe multicolore qui fond en nous. Nous reçevons la quatrième initiation et pensons que tous les voiles sont dissipés.

Puis nous méditons que nous sommes Chakrasamvara yab-yum et que toute forme qui peut apparaître est Chakrasamvara yab-yum, sans réalité, très clair.

འཁོར་ལོ་སྡོམ་པ་ཡབ་ཡུམ་སྣང་ལ་རང་བཞིན་མེད་པ་ཤིན་ཏུ་གསལ་བར་བསྒོམས་ལ། དེ་ལ་མཆོད་པ་འབུལ། དེ་ནས་རང་གིས་ཡི་དམ་གྱི་སྙིང་པོ་ཡི་གེ་བདུན་པ་བཟླས་པས། གཟུགས་སུ་སྣང་བ་ཡི་དམ་གྱི་ལྷར་གསལ་བས་ཀྱང་སྔགས་དེ་རི་རི་བགྲང་བར་བསྒོམས་ནས། སྒྲ་གྲགས་ཚད་སྔགས་སུ་ཤེས་པར་བྱའོ།

།དེ་ལྟར་ལྷ་དང་སྔགས་སུ་སྣང་བ་ཐམས་ཅད་ཀྱང་རང་གི་སེམས་སུ་ཐག་བཅད། རང་སེམས་སྤྲོས་བྲལ་དུ་ཐག་བཅད་ལ་བསྒོམ། རྗེས་བསྔོ་བ་བྱའོ།

།ཐུན་གཅིག་ལ་ཉམས་སུ་ལེན་ན། སྤྱི་བོར་བླ་མ་བསྒོམས་ལ་གསོལ་བ་གདབ། རང་གི་ལུས་དང་སྣང་བ་ཐམས་ཅད་ཡི་དམ། སྒྲ་གྲགས་པ་ཐམས་ཅད་སྔགས་གྲགས་སྟོང་། རྟོག་པ་ཐམས་ཅད་སྒྱུ་མ་རྨི་ལམ་དུ་ཐག་བཅད་ལ་བསྒོམ། མདོར་ན་སྤྱི་གཙུག་བླ་མ་དང་མི་འབྲལ། རང་ལུས་ཡི་དམ་དང་མི་འབྲལ། ངག་གསོལ་འདེབས་སམ་སྔགས་བཟླས་པ་དང་མི་འབྲལ། བཟའ་བཏུང་བདུད་རྩི་དང་མི་འབྲལ། དྲན་རྟོག་ཐམས་ཅད་སྒྱུ་མ་རྨི་ལམ་དང་མི་འབྲལ། མདུན་དུ་བཀའ་སྲུང་ཆོས་སྐྱོང་དང་མི་འབྲལ་བར་ཉམས་སུ་བླང་བར་བྱའོ།

།འདི་ནི་མདོ་རྒྱུད་རྣམས་ཀྱི་སྙིང་པོ། མཁའ་འགྲོའི་སྲོག་སྙིང་ལྟ་བུ་ཡིན་པས། ཐེ་ཚོམ་མ་བྱེད་པར་ཉམས་སུ་ལོངས་ཤིག །ལོ་ཟླ་ཙམ་གྱིས་འཚང་རྒྱ་བར་ངེས་པའི་མན་ངག་གོ

།གསུམ་པ་སྣང་བ་ལ་བརྟེན་ནས་སྒྱུ་མ་ལམ་དུ་ཁྲིད་པ་ནི། སྣང་བ་ཐམས་ཅད་སེམས་སུ་ཐག་བཅད། སེམས་སྒྱུ་མ་རྨི་ལམ་དུ་ཐག་བཅད་ནས་ཉིན་པར་སྒྱུ་ལུས་དང་། མཚན་མོ་རྨི་ལམ་གྱི་སྦྱོང་སྤེལ་སྤྲུལ་བསྒྱུར་སོགས་ཆོས་དྲུག་ཏུ་བསྟན་པ་བཞིན་ཉམས་སུ་བླང་བར་བྱའོ།

On leurs fait offrande et récite les sept lettres du mantra essentiel du yidam, expérimentant toute forme qui apparaît comme déité. On récite le mantra en nombre, dans une résonance incessante, reconnaissant toute sonorité comme mantra.

On méditera ainsi dans la certitude que tout ce qui apparaît comme déité et mantra est notre propre esprit, et que notre propre esprit est au-delà de toute détermination. En conclusion, on récitera la dédicace.

Si l'on accomplit les deux pratiques précédentes une seule session, on méditera le maître au sommet de sa tête et lui adressera une prière, puis notre corps et toutes apparences sont le yidam et on médite dans la certitude que tout son est le mantra, sonorité vide, et toute pensée, illusion ou rêve. En bref, il s'agit de pratiquer :

– sans dissocier le maître du sommet de notre tête ;
– sans dissocier notre corps du yidam ;
– sans dissocier notre parole de la prière et de la récitation du mantra ;
– sans dissocier les nourritures et boissons de l'amrita ;
– sans dissocier les pensées de l'illusion et du rêve ;
– sans dissocier ce qu'il y a devant nous (de la présence) des gardiens et dharmapâlas.

C'est l'essence des sûtras et des tantras, l'essence vitale de la dâkinî. Aussi, pratiquons sans avoir de doutes. Ces instructions amènent avec certitude à l'état de bouddha en quelques mois ou années.

III – L'intégration de l'illusion s'appuyant sur les apparences

Dans la certitude que toutes les apparences sont esprit et que l'esprit est illusion ou rêve, le jour, on pratique le corps illusoire et la nuit, le rêve avec l'entraînement, la multiplication, la transformation, la projection, comme c'est exposé dans les Six Yogas.

།མདོར་ན་སྣང་བ་ལམ་ཁྱེར་ནི། མིག་གི་ཡུལ་དུ་གཟུགས་མཛེས་མི་མཛེས། རྣ་བའི་ཡུལ་དུ་སྒྲ་སྙན་མི་སྙན། སྣའི་ཡུལ་དུ་དྲི་ཞིམ་མི་ཞིམ། ལྕེའི་ཡུལ་དུ་རོ་མངར་མི་མངར། ལུས་ཀྱི་ཡུལ་དུ་རེག་བྱ་འཇམ་མི་འཇམ། ཡིད་ཀྱི་ཡུལ་དུ་ཆོས་ཡིད་འོང་མི་འོང་ཅི་བྱུང་ཡང་། དེའི་ངོ་བོ་ལ་ཅེ་རེ་བལྟས་ལ། སྣང་བ་མ་འགགས། འཛིན་པ་མ་ཞུགས་པར་གསལ་སྟོང་འཛིན་མེད་ཀྱི་ངང་ལ་མ་ཡེངས་པར་བཞག་གོ

།དེ་ལྟ་བུའི་ཆོས་གསུམ་པོ་དེ་ཉམས་སུ་བླངས་པས། བླ་མ་ལ་མོས་གུས་ཐུན་མོང་མ་ཡིན་པ་སྐྱེ་བ་དང་། སྒྱུ་མ་རང་ཤར་གྱིས་སྣང་བ་ཐམས་ཅད་བདེན་མེད་དུ་བུན་འགྲོ་བ་དང་། རྨི་ལམ་རང་ཐེན་གྱིས་སྦྱོང་སྤེལ་སྤྲུལ་བསྒྱུར་ཡུལ་སྣང་གཏན་ལ་ཕེབས་པ་དང་། ཉིན་པར་ཕྱག་རྒྱ་ཆེན་པོ་གསལ་ལ་རྟོག་མེད་དུ་འཆར་བ་དང་། མཚན་མོ་ལྷ་སྐུ་རང་ཤར་དང་། འོད་གསལ་ཕྱོགས་མེད་དུ་འཆར་བ་རྣམས་ཇི་ལྟ་བ་བཞིན་དུ་འབྱུང་བས། ཐེ་ཚོམ་མེད་པར་ཉམས་སུ་ལོངས་ཤིག་ཨང་།

ཉིང་ཁུའི་ཡན་ལག་ལས་འཕྱུགས་མེད་བླ་མ་ལམ་དུ་ཁྱེར་བ། ཡི་དམ་ལམ་དུ་ཁྱེར་བ། སྣང་བ་ལམ་དུ་ཁྱེར་བའི་མན་ངག་འདི་ཡང་ལུང་སྟོང་སྨྲོན་པས་རང་གི་སྦྱོང་བ་དང་སྦྱར་ནས། གནས་མཆོག་རི་བོ་ཆེར་སྦྱར་བའི་ཡི་གེ་པ་ནི་བཀའ་བཅུ་བློ་གྲོས་རྒྱལ་མཚན་ཡིན། འདི་རྣམས་ནི་བསྒོམས་པའི་དམིགས་རིམ་ཙམ་ཞིག་གཙོ་བོར་བྱས་ནས་ཤིན་ཏུ་བསྡུས་པ་ཡིན་ཀྱང་། འདི་ཁོ་ནས་དོན་འགྲུབ་པ་ཡོད་དོ། །བསྒོམས་པས་ཤེས་སོ། །ཞཤད་པ་བྱེད་འདོད་ན་ཇོ་ཇེའི་ཚིག་རྐང་གི་སྟེང་དུ་བླ་མ་གོང་མའི་ཡིག་ཆ་བཀོད་པ་ལས་རྟོགས་དགོས། ༀ། །།

En résumé, l'intégration aux apparences consiste, quelle que soit l'apparence – objet visuel, beau ou laid ; objet auditif, agréable ou désagréable ; olfactif, odorant ou malodorant ; gustatif, bon ou mauvais ; tactile, doux ou rêche ; mental, plaisant ou déplaisant – à contempler, ouvert et dégagé, leur essence, sans interférer avec l'apparence, sans entrer dans la saisie, restant absorbé sans s'en distraire en la clarté-vide sans fixations.

Pratiquant ces trois enseignements, on développera pour le maître une dévotion particulière. L'illusion apparaissant spontanément, toutes les apparences s'estomperont dans l'irréalité. Les rêves étant spontanément reconnus, ils seront développés, multipliés, transformés, projettés, et on parviendra à la compréhension des apparences objectives. Le jour, Mahâmudrâ lumineux et sans pensée apparaîtra. La nuit, le corps de la déité s'élèvera de lui-même et les claires lumières apparaîtront comme il convient dans leurs différents aspects. Aussi pratique sans douter.

Colophon

Ces instructions sur les intégrations infaillibles du maître, du yidam et des apparences appartiennent aux *Développements Quintessentiels*. Elles ont été composées par Le Fou de la Plaine Vide, en accord avec ses expériences. Lodrö Gyaltsen, dixième détenteur de la lignée, les a mis en forme en le sublime lieu de Riwoché. Bien que ces instructions soient très concises, principalement sous formes de méditations, elles permettent à elles seules de réaliser l'essentiel. Vous le comprendrez en les méditant.

Ceux qui souhaitent des explications approfondies pourront prendre connaissance des traités que les maîtres d'antan ont composé à propos des vajrapâdas. *Ithi*.

༄༅། །ཞི་གཉའི་ཡན་ལག་ལུས་སེམས་འཆི་མེད་ཀྱི་ཁྲིད་བཞུགས་སོ།།

ༀ ནམོ་གུ་རུ།

འདིར་ཉིད་ཁྱུའི་ཡན་ལག་ལུས་སེམས་འཆི་མེད་མན་ངག་གིས་ཁ་བསྐངས་ཏེ་ཉམས་སུ་ལེན་པ་ལ། འཁྲུལ་འཁོར་སུམ་ཅུ་རྩ་གཉིས་ཀྱིས་རྩ་ཐིག་རླུང་གསུམ་སྦྱངས་ནས། གདན་བདེ་བ་ལ་ལུས་གནད་ཙོག་པུ་སྐྱིལ་ཀྲུང་གང་བདེ་བྱས་ལ།

སྐྱབས་འགྲོ་སེམས་བསྐྱེད་བླ་མའི་རྣལ་འབྱོར་རྣམས་སྔོན་དུ་བཏང་ནས། འདི་ལྟར་བསམ་པར་བྱ་སྟེ། འཆི་ཞེས་པ་འདི་ལུས་འཆི་འམ་སེམས་འཆི།

ལུས་འཆི་འོ་སྙམ་ན་རྣམ་སྨིན་གྱི་ལུས་འཆི་འམ་བག་ཆགས་ཀྱི་ལུས་འཆི།

དང་པོ་ལྟར་ཡང་མིན་ཏེ། ལུས་འདི་ཤ་ཁྲག་རུས་པ་པགས་པ་སོགས་ཚོགས་པའི་བེམ་པོ་ཁོ་ན་ཡིན་པས་དེ་ལ་འཆི་བ་ག་ལ་ཡོད། ཡོད་ན་ས་རྡོ་སོགས་ཀྱང་ཅིའི་ཕྱིར་མི་འཆི།

བག་ཆགས་ཀྱི་ལུས་ཀྱང་མི་འཆི་སྟེ། འཆི་ན་རྨི་ལམ་དུ་འཆི་བས་འཆི་བའི་གོ་ཆོད་དགོས། དེ་ལྟར་ན་རྨི་ལམ་དུ་ཤི་བ་རྨིས་པའི་གང་ཟག་དེ་དག་གཉིད་མི་སད་དགོས་ཏེ། ཤི་ཟིན་གསོས་སུ་མེད་པའི་ཕྱིར་སྙམ་དུ་བསམ་ཞིང་།

མདོར་ན་སྔོན་གྱི་ལས་ཀྱིས་འཕེན་པ་ཟད་ནས་རྣམ་སྨིན་གྱི་ལུས་འདི་ལ་སེམས་མ་གནས་པ་ཙམ་ལ་འཆི་བ་ཞེས་བཏགས་པ་ཡིན་གྱིས་འཆི་བ་ཞེས་པ་དོན་ལ་མ་གྲུབ་བོ་ཞེས་བསམ་ཞིང་། ལུས་འཆི་མེད་དུ་ནམ་གཏན་ལ་ཕེབ་ཕེབ་བསྒོམ་པར་བྱའོ།

Les développements des dharmas de Niguma
– L'immortalité du corps et de l'esprit –

Namo guru.

Les Développements Quintessentiels sont complétés ici par les instructions sur *L'immortalité du corps et de l'esprit*. Pour les pratiquer, on purifiera les canaux subtils, les tiglés et les souffles avec les *trente-deux exercices* (voir *Collection des textes Shangpa, vol. 7, p. 267*) puis, sur un coussin confortable, on se positionnera dans les points du corps, accroupi ou en asana, selon notre préférence.

I – Les préliminaires

Après être entré en refuge, développé bodhicitta et pratiqué le yoga du maître, on se questionnera : ce que l'on nomme la mort concerne le corps ou l'esprit ?

• Si l'on pense que c'est le corps qui meurt, est-ce *le corps résultant du karma* (*rnam smin gyi lus*) ou *le corps de propension* (*bag chags kyi lus*) ?

Ce n'est pas le *corps résultant du karma*, car ce corps n'est que l'assemblage de choses inanimées – chair, sang, os, peau... Dans ceux-ci, où serait la mort ? Pourquoi alors la terre, les pierres et les autres choses inanimées ne mourraient-elles pas ?

Le *corps de propension* ne meurt pas non plus. S'il mourait, mourir en rêve serait vraiment mourir, et le rêveur qui meurt dans son rêve ne devrait pas se réveiller car mort on ne ressuscite pas.

En résumé, la mort est un concept qui désigne simplement que l'esprit ne demeure plus dans le corps, les inductions du karma antérieur qui le produisait s'étant épuisées. Ainsi ce que l'on nomme « mort » n'existe pas fondamentalement. On y réfléchit et médite jusqu'à une certitude vraiment indubitable de la non-mort du corps.

།སེམས་འདི་འཆིའོ་སྙམ་ན། དེ་ལ་སེམས་འཆི་མེད་རང་གྲོལ་ཞེས་བྱ་བའི་གདམས་པ་ཁྱད་པར་ཅན་འདི་ཉམས་སུ་ལེན་པ་ལ། སྐྱབས་འགྲོ་སེམས་བསྐྱེད་སྔོན་དུ་བཏང་ནས།

རང་སྣང་ཅིག་གིས་པདྨ་ཉི་མ་འཇིགས་བྱེད་དུས་མཚན་མའི་སྟེང་དུ་འཁོར་ལོ་སྡོམ་པ་སྐུ་མདོག་སྔོན་པོ་ཞབས་གཡས་བརྐྱངས་པས་དུས་མཚན་དམར་མོའི་ལྟོ་བ་མནན་པ་གཡོན་བསྐུམས་པས་འཇིགས་བྱེད་ནག་པོའི་མགོ་བོ་བལྟབས་ནས་མནན་པ། ཞལ་གཅིག་ཕྱག་གཉིས་པ་སྤྱན་གསུམ་དང་ལྡན་ཞིང་ཞལ་འགྱུར་ཞིང་མཆེ་བ་གཙིགས་པ། རལ་པའི་ཐོར་ཅོག་སྤྱི་བོར་བཅིངས་པའི་རྩེ་མོར་རིན་པོ་ཆེ། གཡོན་ན་ཆོས་གཅིག་གི་ཟླ་བ། འཚོགས་མའི་སྟེང་ན་སྣ་ཚོགས་རྡོ་རྗེ། ཕྱག་གཉིས་ཀྱིས་རྡོར་དྲིལ་འཛིན་པས་ཡུམ་ལ་འཁྱུད་པ། མི་མགོ་སྐམ་པོ་ལྔའི་དབུ་རྒྱན། རློན་པ་ལྔ་བཅུའི་དོ་ཤལ། རུས་པའི་རྒྱན་དྲུག་དང་ལྡན་པ། སྟག་གི་པགས་པའི་ཤམ་ཐབས་གྲོལ་བ་གར་དགུའི་ཉམས་དང་ལྡན་པ།

དེའི་པང་ན་ཡུམ་རྡོ་རྗེ་ཕག་མོ་དམར་མོ་གཡས་གྲི་གུག་གིས་གདུག་པ་ཅན་སྡིགས་ཤིང་། གཡོན་ཐོད་ཁྲག་འཛིན་པས་ཡབ་ལ་འཁྱུད་པ། གཅེར་བུ་སྤྱན་གསུམ་སྐྲ་གྲོལ་བ། སྐུ་ཤ་རྒྱས་ཤིང་ནུ་མ་འབུར་བ། ཐོད་སྐམ་གྱི་དབུ་རྒྱན་དང་དོ་ཤལ་ཅན། རུས་རྒྱན་ལྔ་ལྡན་ཞབས་གཡོན་བརྐྱང་ཞིང་གཡས་བསྐུམས་པས་ཡབ་ལ་འཁྲིལ་བ།

གཉིས་ཀ་འང་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་མེ་འབར་བའི་དབུས་ན་བཞུགས་པ་ཞིག་གསལ་བར་བསྒོམ། དེའི་སྤྱི་བོར་བླ་མ་བསྒོམས་ལ་གསོལ་བ་གདབ་བོ།

།དེ་ནས་ཉམས་ལེན་ལ་འཇུག་པ་ལ་གསུམ་སྟེ། དང་པོ་སྔོན་འགྲོ་ནི། ཡབ་ཀྱི་སྤྱི་བོའི་སྐྲ་མཚམས་སུ་ལྷ་སྐུ་ཤིན་ཏུ་གསལ་བ་དེའང་མོག་མོག་པོར་བྱེད་པའི་ཧཱུྃ་སྔོན་པོ་འོད་ཟེར་སྔོན་པོ་འཕྲོ་བ་ཞིག་བསམ། དེ་ནས་ཧཱུྃ་ལས་འོད་བྱུང་བས་སྨིན་མཚམས་ཡན་ཆད་གསལ་སིང་སོང་། དེ་ནས་ཤངས་ཡན། སྤྱན་རྩ་ཚུན་གསལ་བའི་སྤྱན་གསུམ་ཧྲིག་ཧྲིག་པ། དེ་ནས་རིམ་བཞིན་མགྲིན་པ། ཐུགས་ཀ །ལྟེ་བ། གསང་གནས་ཀྱི་

• Si l'on pense que c'est l'esprit qui meurt, on pratiquera les instructions essentielles suivantes nommées *Immortalité spontanée de l'esprit*.

Après être entré en refuge et développé bodhicitta :

En un instant, sur lotus, soleil, Bhairava et Kâlarâtrî, nous sommes Chakrasamvara, bleu, jambe droite tendue, écrasant le ventre de Kâlarâtrî rouge, jambe gauche fléchie, écrasant la tête, rentrée, de Bhairava noir ; une face, deux bras, trois yeux, le visage changeant, montrant les crocs ; de longs cheveux liés en chignon au dessus de la tête avec, au sommet un joyau, à gauche une lune du premier croissant, sur la touffe est un vishvavajra ; tenant cloche et vajra, enlaçant la yum ; couronné de cinq crânes humains ; un sautoir de cinquante têtes humaines charnues ; les six parures d'os ; une jupe en peau de tigre ouverte ; dans les neuf expressions de la danse.

Dans son giron, la yum, Vajravârâhî rouge tient dans la main droite un trigu, menaçant les méchants, et dans la main gauche un kapâla de sang ; enlaçant le yab, nue, trois yeux, cheveux lâchés, pulpeuse, avec une poitrine rebondie ; elle porte une couronne de crânes, un sautoir et les cinq ornements d'os ; jambe gauche tendue, jambe droite fléchie, enlaçant le yab.

Tous deux résident au cœur d'un brasier de gnose. On les médite clairement et, au sommet de leurs têtes, on imagine le maître et lui adresse une prière.

II – La pratique principale

1 – Les préliminaires

Au sommet de la tête du yab, à la racine des cheveux, nous méditons un *Hûm* bleu irradiant une lumière bleue dont l'intensité atténue la clarté de la déité. Du *Hûm*, elle illumine d'une vive clarté d'abord au dessus du *mintsam*, puis au dessus du nez, aux trois yeux écarquillés puis, progressivement, à la gorge, au cœur, à l'ombilic, au dessus du lieu secret de

སྦྱོར་མཚམས་ཡན་ཆད། དེ་ནས་པུས་མོ་ལོང་བུ་སེན་མོ་ཡན་ཆད་གསལ་སིང་བ་བྱུང་བྱུང་བར་བསྒོམ། ཡབ་ཀྱི་ཕྱི་སྦྱོར་བའོ།

།དེ་ནས་ཡང་ཧཱུྃ་ལས་འོད་ཟེར་སྔོན་པོ་བྱུང་། ཚངས་བུག་ནས་མར་སོང་བས་ཞངས་དང་མགྲིན་པ་ཡན་ཆད་སྔོ་སང་སོང་། དེ་ནས་ཐུགས་ཀ །ལྟེ་བ། གསང་གནས། པུས་མོ། ལོང་བུ། སོར་མོའི་ནང་ཡན་ཆད་སྔོ་སིང་ངེ་བ་འོད་ཀྱི་རང་བཞིན་དུ་བསྒོམ། ཡབ་ཀྱི་ནང་སྦྱོར་བའོ། །དེ་བཞིན་དུ་ཡུམ་གྱི་སྤྱི་བོའི་སྟེང་གི་སྐྲ་མཚམས་སུ་བཾ་དམར་པོ་འོད་ཟེར་དམར་པོ་འཕྲོ་བ་ཞིག་བསམ། དེ་ལས་འོད་ཟེར་དམར་པོ་བྱུང་ནས་གོང་བཞིན་ཡུམ་གྱི་ཕྱི་ནང་གཉིས་སུ་སྦྱངས། ཁྱད་པར་ཟླ་ག་དང་། ནུ་མ་དམར་སིང་ངེ་བ་བསྒོམ་པ་ནི་ཁ་དོག་གསལ་འདེབས་པའོ།

།དེ་ནས་ཡབ་ཀྱི་སྤྱན་དབུས་མ་ནས་རིམ་བཞིན་གསལ་འདེབས། རལ་པའི་ཐོར་ཅོག །རྡོར་དྲིལ་འཛིན་ལུགས། ཞལ་མཆེ་བ་བཞི་གཙིགས་པ། ཞབས་ཀྱི་འཆག་སྟབས། སྒྲེག་པ། མེ་ཕུང་ལ་སོགས་པ་རེ་རེ་ནས་གསལ་འདེབས་པ་ནི་དབྱིབས་བསྒོམ་པའོ། །དེ་བཞིན་དུ་ཡུམ་ལ་ཡང་དབྱིབས་རེ་རེ་ནས་བསྒོམ།

དེ་ནས་ཡབ་ཀྱི་སྤྱི་བོའི་ནོར་བུ། ཟླ་ཕྱེད། སྣ་ཚོགས་རྡོ་རྗེ། འཁོར་ལོ། ན་ཀ། མགུལ་རྒྱན། གདུ་བུ། སྐ་རགས། ཐལ་ཆེན་ཏེ་རུས་པའི་རྒྱན་དྲུག །མི་མགོ་སྐམ་རློན་གྱི་དབུ་རྒྱན་དང་དོ་ཤལ། ཡུམ་ལ་འང་ཐལ་ཆེན་མ་གཏོགས་རུས་རྒྱན་ལྔ། མགོ་སྐམ་གྱི་དབུ་རྒྱན་དང་དོ་ཤལ་སོགས་རིམ་བཞིན་བསྒོམ་པ་ནི་རྒྱན་གསལ་འདེབས་པའོ།

།དེ་ལྟ་བུའི་ཡབ་ཡུམ་གཉིས་ཀ་འང་གསལ་སྟོང་བདེ་ཆེན་ཟུང་འཇུག་རང་བཞིན་གྱིས་འོད་གསལ་བ་ཞིག་བསྒོམ། །དེ་ཡང་གསལ་བའི་ངོས་ནས་མ་འདྲེས་ལ་ཡོངས་སུ་རྫོགས་པ། སྟོང་པའི་ངོས་ནས་རང་བཞིན་གང་དུའང་མ་གྲུབ་པའི་འོད་ཀྱི་རང་བཞིན་དུ་བསམས་

l'union, puis aux genoux, aux chevilles , jusqu'aux bouts des ongles des pieds. C'est la purification extérieure du yab.

Puis, de nouveau, la lumière bleue irradie du *Hûm*, descend par l'orifice de Brahmâ et devient bleu vif au dessus du nez, de la gorge, puis du cœur, de l'ombilic, du lieu secret, des genoux, des chevilles et des ongles ; on l'imagine d'une nature lumineuse. C'est la purification intérieure du yab.

De même, au sommet de la tête de la yum, à la racine des cheveux, on imagine un *Vam* rouge, irradiant une lumière rouge purifiant l'intérieur de la yum, comme pour le yab. Particulièrement, on imagine sa vulve et ses seins rouge-vif.

Puis, on se représente clairement les différents aspects de la forme du yab progressivement depuis son troisième oeil, son chignon, la façon dont il tient vajra et cloche, sa bouche avec quatre canines apparentes, la posture de ses jambes, sa grâce, le globe de feu, etc. Pareillement, on se représente la forme de la yum.

Puis on imagine les parures du yab avec le joyau au sommet de la tête, la demi-lune, le vishvavajra, la roue, les boucles d'oreilles, colliers, bracelets, ceinture, cendres cinéraires, puis les six parures d'os, le diadème de crânes et le sautoir de têtes charnues. Pareillement, on se représente dans l'ordre les parures de la yum avec les cinq parures d'os sans les grandes cendres, le diadème de crânes, le sautoir, etc.

On médite ainsi le yab et la yum comme l'union de la clarté-vide et de la grande félicité, qui est par nature Claire Lumière. Du point de vue de la clarté, ils sont parfaits et sans imprécisions ; Du point de vue de la vacuité, leur nature ne consiste en rien, c'est une nature lumineuse.

ལ། འདི་ལྟ་བུའང་རང་གི་སེམས་ཉིད་ལྷ་སྐུར་སྣང་བ་མ་གཏོགས། དེ་ལས་ལོགས་སུ་ཕྱི་རོལ་གྱི་དོན་དུ་བདེན་པར་མ་གྲུབ་པར་ཐག་ཆོད་ཆོད་བསྒོམ། དཔེ་རྨི་ལམ་དང་ཆུ་ཟླ་བཞིན། དེ་ཡང་རྨི་ལམ་དུ་ཡུལ་སྣ་ཚོགས་ཤིག་རྨིས་ཀྱང་། ཡུལ་གྱིས་རྩུར་འོང་བ་ཡང་མེད། རང་སེམས་ཀྱིས་ཕར་ཕྱིན་པ་ཡང་མེད། སེམས་ཉིད་བག་ཆགས་ཀྱིས་བསླད་པའི་དབང་གིས་སེམས་ཉིད་སྣ་ཚོགས་སུ་སྣང་བ་ཡིན་གྱི་དེ་ལས་ལོགས་སུ་བདེན་པར་གྲུབ་པ་མེད་དེ། དཔེ་ཆུ་ནང་གི་ཟླ་བ་ལས་ཤེས་སོ།

།དེ་བཞིན་དུ་རང་སེམས་འོད་གསལ་ལྷ་སྐུ་ཤིན་ཏུ་གསལ་བ་དེ་གང་ནས་བྱོན། གང་དུ་བཞུད། གང་ན་གནས་བརྟགས་པས་གང་ནས་ཀྱང་མ་བྱོན། གང་དུའང་མི་བཞུད། གར་ཡང་མི་གནས་པར་གསལ་སྟོང་ཟུང་འཇུག་སྤྲོས་པའི་མཐའ་དང་བྲལ་བར་ཐག་བཅད། དེ་འདྲའི་རང་སེམས་ལྷ་སྐུ་དང་དབྱེར་མེད་འདི་སངས་རྒྱས་འདས་པ་རྣམས་ཀྱིས་ཀྱང་མ་གཟིགས། མ་བྱོན་པ་རྣམས་ཀྱིས་ཀྱང་གཟིགས་པར་མི་འགྱུར། ད་ལྟ་བ་རྣམས་ཀྱིས་ཀྱང་མ་གཟིགས་སོ་སྙམ་དུ་བསྒོམ་མོ།

།གཉིས་པ་དངོས་གཞི་ནི། སེམས་གསལ་སྟོང་རང་བཞིན་མ་གྲུབ་པ་འདི་འཆི་མེད་དུ་བསྒོམ་པ་ལ། འཆི་མེད་ཀྱི་དམིགས་པ་ལ་བཞི་ལས།

དང་པོ་ནི། དེ་ལྟར་དུས་གསུམ་སངས་རྒྱས་ཀྱིས་མ་གཟིགས་པའི་རང་སེམས་གསལ་སྟོང་དེ་ལ་ན་བ་མ་གྲུབ་སྟེ། ན་བར་སྣང་བ་དེ་རང་སེམས་ལས་ཉོན་གློ་བུར་བ་དེས་བསླད་པའི་སྣང་བ་ཡིན་གྱི། དོན་དམ་ལ་ན་བའི་རྒྱུ་མེད། དེ་མེད་པས་འབྲས་བུ་ན་བ་ཡང་མེད་དོ་སྙམ་དུ། སེམས་ན་མེད་དུ་རྟོགས་རྟོགས་སྒོམ་མོ།

།གཉིས་པ་ནི། དེ་འདྲ་བའི་སེམས་དེ་ལ་འཆི་བ་མ་གྲུབ་སྟེ། འཆི་བ་ཞེས་པ་ལུས་བེམ་པོ་འདི་དང་། རྣམ་རྟོག་གློ་བུར་བ་དེ་བྲལ་བར་སྣང་བ་དེ་ལ་བཏགས་པ་ཙམ་ཡིན་གྱི།

On les médite dans la certitude qu'ils sont notre propre esprit-en-soi apparaissant comme corps de déité et qu'ils n'ont aucune existence comme réalité extérieure, suivant l'exemple du rêve ou de la lune sur l'eau. En effet, lorsque l'on rêve d'un objet onirique, cet objet ne vient pas dans l'esprit, pas plus que l'esprit ne va à lui. C'est l'esprit en soi qui, sous le pouvoir des tendances, apparaît lui-même sous différentes formes qui n'ont aucune réalité extérieure. On peut aussi le comprendre avec l'exemple de la lune sur l'eau.

Ainsi examinons notre esprit, claire lumière, corps de déité très clair : d'où vient-il, où va-t-il, où demeure-t-il ? On arrivera à la conclusion définitive qu'il ne vient de nulle part, ne va nulle part ni ne demeure nulle part, union de la clarté et de la vacuité, libre de toutes déterminations.

On médite, considérant que notre esprit, indissociable du corps de la déité, n'a pas été vu par les bouddhas du passé, ne sera pas vu par ceux du futur et n'est pas vu par ceux du présent.

2 – La pratique principale

Pour méditer l'immortalité de l'esprit, clarté-vide sans nature propre, voici *Les quatre séquences de l'immortalité* :

• Dans notre esprit, clarté-vide, invisible pour les bouddhas des trois temps, la maladie n'a pas d'existence. Ce qui apparaît comme maladie est une apparence notre esprit, affligé par un karma négatif adventice.

Aussi, du point de vue ultime, il n'est pas de cause de maladie et, sans cause, le fruit, la maladie, est aussi inexistant. On médite ainsi jusqu'à réaliser que l'esprit est fondamentalement exempt de maladie.

• De même, en cet esprit la mort est inexistante. Ce n'est qu'un simple concept désignant la séparation apparente de ce corps inanimé et de ses pensées adventices. Examinant ceci minutieusement, nous méditons

བརྟགས་ཤིང་དཔྱད་ན་འཕོ་བྱ་འཕོ་བྱེད་དང་བྲལ་བ་གང་དུ་འང་མི་བདེན་པའི་སྟོང་ཉིད་དུ་ནམ་ཐག་མ་ཆོད་བར་དུ་བསྒོམ་མོ། །

།གསུམ་པ་ནི། དེ་འདྲ་བའི་སེམས་དེ་ལ་སངས་རྒྱས་རྒྱུ་འདུག་གམ་མི་འདུག་བལྟས་པས་སངས་རྒྱས་རྒྱུ་མེད་དེ། སེམས་ཅན་གྱི་དུས་དང་སངས་རྒྱས་པའི་དུས་ཀྱི་སེམས་ཀྱི་རང་བཞིན་གཉིས་འོད་གསལ་སྟོང་ཉིད་དུ་དབྱེར་མེད་དོ། །སེམས་ཀྱི་རང་བཞིན་རྣམ་དག་དེ་གློ་བུར་དྲི་མ་ཐམས་ཅད་དང་བྲལ་བ་དེ་ལ་སངས་རྒྱས་ཞེས་མིང་བཏགས་པ་ཙམ་ཡིན་ནོ་སྙམ་དུ་བསྒོམ་མོ།

།བཞི་པ་ནི། དེ་འདྲ་བའི་ལྷ་སྐུ་རང་སེམས་གསལ་སྟོང་དེའི་རང་བཞིན་ལ་བསམས་ན་འཁོར་བ་མ་གྲུབ་སྟེ། འཁོར་བ་བདེན་པར་མ་གྲུབ་པས། འཁོར་བར་འཁོར་མཁན་མ་གྲུབ་སྙམ་དུ་འཁོར་བ་རང་སེམས་འཁྲུལ་པའི་སྣང་བར་ཐག་ནམ་ཆོད་ཆོད་བསྒོམ་མོ།

།གསུམ་པ་རྗེས་ནི། དེ་ལྟར་རང་སེམས་འཆི་མེད་དུ་ཐག་བཅད་དེ་ངེས་ཤེས་བསྐྱེད་ལ་ཡེངས་མེད་དུ་བསྒོམ། བླ་མ་ལ་གསོལ་བ་གདབ་པ། སེམས་ཅན་ལ་སྙིང་རྗེ་བསྒོམ་པ། དགེ་བ་སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་ཀྱི་དོན་དུ་རྫོགས་བྱང་དུ་བསྔོ་བས་བོགས་འདོན་ན་མཚམས་མེད་པ་ལྔ་བྱས་པ་ཡང་འཆི་ཁའམ་བར་དོར་འཚང་རྒྱན་སྒྲིབ་པ་ཆུང་ཞིང་སྐལ་བ་དང་ལྡན་པ་ནི་རྒྱུན་དུ་སྒོམ་པ་ལྟ་ཞོག

།འཆི་ཁར་སྐུ་ཡོངས་རྫོགས་སམ་ཆ་ཤས་ཙམ་གསལ་བས་ཀྱང་སྒྲོགས་ཀྱི་འཁྲུལ་འཁོར་རམ། དྭངས་པའི་ཐིང་བུར་རྡོ་བརྒྱབ་པའམ། ཆོས་བཅོ་ལྔའི་ཉི་མ་གྲས་པ་དང་ཟླ་བ་འཆར་བ་དུས་མཉམ་པ་བཞིན་དུ་བར་དོར་རྒྱལ་བ་ལོངས་སྐུར་སངས་རྒྱས་ཏེ། ཆོས་སྐུ་ལས་མ་གཡོས་པར་གཟུགས་སྐུ་གཉིས་ཀྱིས་གང་ལ་གང་འདུལ་གྱིས་སེམས་ཅན་གྱི་དོན་ལྷུན་གྲུབ་རྒྱུན་ཆད་མེད་པར་བྱེད་དོ།

jusqu'à arriver à la conclusion que l'esprit n'a pas de réalité où que ce soit et qu'il est vacuité, sans transmigration ni transmigrateur (*'pho bya 'pho byed*).

• En cet esprit on examine s'il y a ou non quelque chose qui s'éveille. Il n'y a pas « quelque chose » qui s'éveille car la nature de l'esprit d'un être ordinaire et d'un bouddha est dans les deux cas indissociable de la Claire Lumière, vacuité. On médite alors, considérant que « bouddha » est simplement un nom qui désigne la nature pure de l'esprit libre de toutes souillures adventices.

• Considérant la nature du corps divin et de notre esprit, clarté-vide, le samsâra n'a pas d'existence réelle et celui qui y transmigre n'en a pas plus. On médite jusqu'à la conclusion que le samsâra est une apparence illusoire de notre esprit.

3 – La conclusion

On arrive ainsi à la certitude de l'immortalité de notre esprit. Pratiquons sans distractions pour développer cette reconnaissance.

Si de plus on stimule la pratique en adressant des prières au maître, méditant en développant amour-compassion pour les vivants et faisant dédicace au parfait éveil pour le bien de tous ceux-ci, même ceux qui ont commis les cinq actes à rétribution immédiate s'éveilleront au moment de la mort ou dans le bardo. Que dire alors de ceux qui ont peu de voiles, bonne fortune et méditent constamment ?

Au moment de la mort, ayant une vision claire, complète ou partielle, du corps (de la déité), ils s'éveilleront en le sambhogakâya des victorieux comme s'ils étaient catapultés, comme une pierre jetée dans un bassin limpide, comme la lune se lève alors que le soleil se couche le quinzième jour du mois. Alors, sans quitter le dharmakâya, ils accompliront continuellement et spontanément le bien des vivants, aidant chacun selon ses besoins par les deux rûpakâyas.

།དེ་ལྟ་བུའི་གདམས་ངག་མེད་པར་ལམ་སྒྲུབ་པའི་རྩོལ་བ་ཆེར་བྱས་ཀྱང་། ཆུ་བསྲུབས་ཀྱང་མར་མི་འབྱུང་བ་བཞིན་དུ་ངལ་བ་དོན་མེད་ཡིན་ཅིང་། འདི་འདྲ་བའི་གདམས་པ་དང་ལྡན་ཞིང་ཉམས་སུ་ལེན་པ་དེ་ནི་མདོ་རྒྱུད་ཐམས་ཅད་ཀྱི་བཅུད་ཕྱུང་ནས་བཏུང་བས་ལས་ཉོན་འཁྲུལ་པའི་གཙོང་ནད་བསལ་ནས་མཁའ་སྤྱོད་དུ་འགྲོ་ངེས་པའི་གདམས་པ་ཡིན་པས་ཉམས་སུ་ལེན་དགོས་སོ། །འདི་བས་ཟབ་པའི་མན་ངག་རྒྱ་བོད་གཉིས་ན་མེད་པ་ཡིན་ནོ། །ཕོ་གྲུང་མོ་གྲུང་བརྩོན་འགྲུས་ཅན་ཚེ་གཅིག་ལ་འཚང་རྒྱ་བའི་ཆོས་ལགས་སོ།

།འདི་དག་གི་རིགས་པས། ལུས་བེམ་པོ་འདི་དང་། སེམས་གསལ་སྟོང་གཉིས་ཀ་འཁོར་བ་ནས་སངས་རྒྱས་སུ་འཆུགས་མི་འཆུགས། སངས་རྒྱས་ནས་འཁོར་བ་ངན་འགྲོ་ནས་བདེ་འགྲོ་སོགས་སུ་འཆུགས་མི་འཆུགས་བལྟས་ལ། ལུས་དང་སེམས་འཆུགས་མེད་དུ་ཐག་ཆོད་ཆོད་དུ་བསྒོམ་མོ།

།སྙིང་རུས་ཅན་ཚེ་གཅིག་ལ་འཚང་རྒྱ་བའི་ཆོས་ཉིང་ཁུའི་ཡན་ལག་གི་ཆོས་སྐོར་ལས་འཆི་མེད་དང་འཆུགས་མེད་ཀྱི་དམིགས་རིམ་གསལ་བ་འདི་ཡང་། ལུང་སྟོང་སྨྱོན་པས་མཁའ་འགྲོའི་གསུང་བཞིན་ཉམས་སུ་མྱོང་བར་བྱས་ནས། གནས་མཆོག་རི་བོ་ཆེར་སྟག་ལོ་ཟླ་བ་དྲུག་པའི་ཚེས་བརྒྱད་ནས་བདུན་པའི་བཅོ་ལྔའི་བར་ལ་ཉིང་ཁུའི་ལུས་ཡན་ལག་དང་བཅས་པ་ཚང་བར་སྦྱར་བའི་ཡི་གེ་པ་ནི་བཀའ་བཅུ་པ་བློ་གྲོས་རྒྱལ་མཚན་ཡིན། དམ་ཆོས་འདི་ཚུལ་བཞིན་ཉམས་སུ་ལེན་པར་ཆེ་འདིའི་འཁྲི་བ་བཅད་པས་དོན་ཆེན་འགྲུབ་པའི་གཏན་གྱི་ཆུས་ལེགས་སུ་འགྲོ་བར་འདུག་པས། ཐམས་ཅད་རྩོལ་བ་བསྐྱེད་ལ་རེམས། དགེའོ།། ༎

Si l'on ne reçoit pas de telles instructions, on peut pratiquer la voie vainement, faisant de grands efforts qui reviendraient à baratter de l'eau pour en obtenir du beurre. En revanche, reçevoir ces instructions et les pratiquer revient à s'abreuver du nectar quintessentiel de tous les sûtras et tantras. Ces instructions éliminent infailliblement la maladie chronique des illusions du karma négatif et nous conduisent à l'expérience de l'espace ultime, aussi faut-il les pratiquer. En Inde ou au Tibet, il n'est d'instructions plus profondes. Ce sont des enseignements qui permettront aux hommes et femmes doués et diligents d'atteindre l'état de bouddha de leur vivant.

On méditera aussi en (reprenant) cette (séquence) logique, considérant si ce corps inanimé et l'esprit, clarté-vide, errent ou n'errent pas du samsâra à l'état de bouddha, de l'état de bouddha au samsâra, des existences inférieures aux existences supérieures, jusqu'à arriver à une conclusion indubitable sur la non-errance du corps et de l'esprit.

Ces séquences de pratique limpides sur la non-mort et la non-errance appartiennent au cycle des *Développements Quintessentiels* de Niguma, les enseignements qui conduisent les vaillants à l'éveil de leur vivant, viennent du Le Fou de la Plaine Vide, qui les a expérimentés, comme si la dâkinî lui parlait. Au lieu sublime de Riwoché, du huit du sixième mois au quinze du septième, en l'année du tigre, l'ensemble des enseignements quintessentiels, le corps et les développements, ont été couchés par écrit par Lodrö Gyaltsen, dixième détenteur de la lignée, La pratique adéquate de ce suprême enseignement qui coupe court aux attachements de cette vie est le moyen infaillible de réaliser le grand but. Que tous le pratiquent autant qu'ils le peuvent ! Vertu !

Colophon - mai 2017

Un original de ce texte de Thangtong Gyelpo (1361/1365-1480/1486 se trouvent dans la ***Collection des textes Shangpa, vol. 3, p. 683****, et dans le gdams ngag mdzod, vol 12, p. 181. Cette traduction a été faite sous la direction de Denys Rinpoché. Elle est provisoire et nécessite des corrections.*

Ce texte est destiné aux pratiquants qui en ont reçu la transmission et sont habilités à le pratiquer. Comme tout texte du Dharma, veuillez traiter ce manuel avec le plus grand respect.

© Denys Rinpoché – Dragyur Dzamling Künchab, Shangpa Foundation.

RIMAY

Le Maître-Protecteur Indissociables dans la tradition de Thangtong Gyelpo

EXTRAIT DES DÉVELOPPEMENTS QUINTESSENTIELS

LES INSTRUCTIONS SUR LE SEIGNEUR DE GNOSE CHADRUPA

༄༅། །ཉིང་ཁུའི་ཡན་ལག་ཕྱག་དྲུག་
ཡེ་ཤེས་མགོན་པོའི་ཁྲིད་བཞུགས་སོ།།

Composé par

Le mahâsiddha Thangtong Gyelpo

Traduit du tibétain par
le comité de traduction de Kalu Rinpoché
Dragyur Dzamling Künchab

༄༅། །ཉིང་ཁུའི་ཡན་ལག་ཕྱག་དྲུག་ཡེ་ཤེས་མགོན་པོའི་ཁྲིད་བཞུགས་སོ།།

།བླ་མ་མགོན་པོ་དབྱེར་མེད་ལ་ན་མོ། སྐུར་མཛད་སྤྱན་རས་གཟིགས་ལ་ཕྱག་འཚལ་ལོ། །འདིར་ཉིང་ཁུའི་ཡན་ལག་ཏུ་བླ་མ་ཁྱུང་པོ་ལོ་པཎ་གྱིས་སྦྱར་བའི་བླ་མ་མགོན་པོ་དབྱེར་མེད་ཀྱི་ཉམས་ལེན་ལ། མགོན་པོ་འདིའི་བྱིན་རླབས་ཐོབ་པའི་རྣལ་འབྱོར་པས་གནས་དབེན་པར་སྐྱབས་འགྲོ་སེམས་བསྐྱེད་སྔོན་དུ་བཏང་ནས།

རང་གི་སྤྱི་བོར་པཾ་ལས་སྣ་ཚོགས་པདྨ་འདབ་མ་བརྒྱད་པའི་ལྟེ་བར་ཨ་ལས་ཟླ་བའི་དཀྱིལ་འཁོར་གྱི་སྟེང་དུ་ཧཱུྃ་ལས་སྣ་ཚོགས་རྡོ་རྗེའི་ལྟེ་བར་ཧཱུྃ་སྣ་ཚོགས་ཀྱིས་མཚན་པ། དེ་ལས་འོད་འཕྲོས། འཕགས་པ་མཆོད། སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་ཀྱི་སྡིག་སྒྲིབ་སྦྱངས། ཚུར་འདུས་ཡོངས་སུ་གྱུར་པ་ལས། རྡོ་རྗེ་སེམས་དཔའ་སྐུ་མདོག་སྣ་ཚོགས་པ། ཞལ་གཅིག་ཕྱག་གཉིས་པ། གཡས་སྣ་ཚོགས་རྡོ་རྗེ། གཡོན་དེས་ཡུ་བ་བྱས་པའི་དྲིལ་བུ་འཛིན་པས་ཡུམ་ལ་འཁྱུད་པ། དེའི་པང་ན་ཡུམ་རྡོ་རྗེ་སྙེམས་མ་སྐུ་མདོག་སྣ་ཚོགས་པ། ཞལ་གཅིག་ཕྱག་གཉིས་མ། གཡས་གྲི་གུག་གཡོན་ཐོད་ཁྲག་འཛིན་པས་ཡབ་ལ་འཁྱུད་པ། གཉིས་ཀའང་རྒྱས་པ་དང་རིན་པོ་ཆེས་བརྒྱན་པའི་དཔྲལ་བར་ཨོཾ་དཀར་པོ། མགྲིན་པར་ཨཱཿདམར་པོ། ཐུགས་ཀར་ཧཱུྃ་

Le Maître-Protecteur Indissociables

ADDENDA AU SÂDHANA DE CHADRUPA

Hommage au Maître indissociable du Protecteur, hommage au prompt Chenrézi. Pour la pratique du Maître indissociable du Protecteur – développement quintessentiel composé par le traducteur-érudit Lama Khyungpo – le yogi ayant obtenu l'influence spirituelle du Protecteur devra d'abord, dans un lieu isolé, entrer en Refuge et développer bodhicitta.

Au-dessus de ma tête, de **Pam**, un lotus à huit pétales, multicolore ; au centre, de **A**, le mandala de la lune ; dessus, de **Hûm**, un vishvavajra marqué au centre de **Hûm**, multicolore. La lumière qui en émane est une offrande aux âryas, dissipe les actes négatifs et voiles de tous les vivants et, revenant, devient Vajrasattva, multicolore, avec une face, deux mains, tenant à droite un vishvavajra, à gauche une cloche à manche de vishvavajra. Il enlace la yum.

En son giron, la yum, Vajratopa, multicolore, une face, deux mains, tenant à droite un trigu, à gauche un kapâla empli de sang. Elle enlace le yab.

Tous deux portent des ornements d'os et de joyaux.

Au front, **Om**, blanc ; à la gorge, **Âh**, rouge ; au cœur, **Hûm**, bleu ; au nombril, **Hûm** multicolore.

སྟོན་པོ། ལྟེ་བར་ཧཱུྃ་སྣ་ཚོགས། དེ་ལས་འོད་འཕྲོས་པས་བླ་མ་
ཡི་དམ་སངས་རྒྱས་ཐམས་ཅད་རྡོ་རྗེ་སེམས་དཔའི་རྣམ་པར་སྤྱན་དྲངས།
ཛཿཧཱུྃ་བཾ་ཧོཿ་གཉིས་སུ་མེད་པར་ཐིམ།

ཐལ་སྦྱར

བཅོམ་ལྡན་འདས་བདག་གིས་ཚེ་འཁོར་བ་ཐོག་མ་མེད་པ་ནས་
བསགས་པའི་སྡིག་སྒྲིབ་ཉེས་ལྟུང་དྲི་མའི་ཚོགས་ཐམས་ཅད་བྱང་ཞིང་
དག་པར་བྱིན་གྱིས་བརླབ་ཏུ་གསོལ།

ཅེས་གསོལ་བ་བཏབ་པས། ཐུགས་ཀའི་ཧཱུྃ་ལས་བདུད་རྩི་ཁ་དོག་
ལྡ་ལྡན་བྱུང་། ཡབ་ཡུམ་གཉིས་ཀའི་སྐུ་གང་། དེ་གཉིས་ཀྱི་
སྦྱོར་མཚམས་ནས་བདུད་རྩི་བྱུང་། སྤྱི་བོ་ཚངས་པའི་བུ་ག་ནས་བྱོན།
སྡིག་སྒྲིབ་ཐམས་ཅད་དུད་ཁུའི་རྣམ་པར་འོག་སྒོ་དང་རྐང་མཐིལ་གཉིས་
ནས་ཐོན་པར་གྱུར་

བསམས་ནས་ངག་ཏུ་ཡི་གེ་བརྒྱ་པ་བཟླ། མཇུག་ཏུ།

ཛོ
ཐལ་སྦྱར

བདག་ནི་མི་ཤེས་རྨོངས་པ་ཡིས། [།དམ་ཚིག་ལས་ནི་འགལ་ཞིང་
ཉམས། །བླ་མ་མགོན་པོས་སྐྱབས་མཛོད་ཅིག །གཙོ་བོ་རྡོ་རྗེ་
འཛིན་པ་ཀྱི། །ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོའི་བདག་ཉིད་ཅན། །འགྲོ་བའི་
གཙོ་ལ་བདག་སྐྱབས་མཆི།] །ཞེས་བརྗོད།

La lumière irradie des lettre, invoquant tous les maîtres, yidams et bouddhas sous l'aspect de Vajrasattva.

Jah Hûm Vam Hoh, dissous, ils ne sont plus deux.

Añjali

BHAGAVÂN, veuillez accorder votre influence spirituelle afin de dissiper tous les actes négatifs, voiles, fautes, chutes et souillures accumulés depuis des vies sans commencement dans le samsâra.

AYANT ainsi prié, du **Hûm** au cœur vient l'amrita quinticolore qui emplit le corps du yab et de la yum, sort du lieu de leur union et pénètre par l'orifice de Brahmâ au sommet de ma tête. Tous les actes négatifs, voiles, sortent par les orifices inférieurs et la plante des pieds sous l'aspect d'un jus fumeux.

Méditant ainsi, réciter vocalement les cent syllabes. À la fin :

Jodang Añjali

SEIGNEUR, par mon ignorance et mon aveuglement,
J'ai transgressé ou endommagé mes samayas.
Maître-protecteur accordez moi votre refuge.
Maître Vajrasattva, vous le détenteur vajra,
Dont la nature est celle de l'Immense Bonté,
En le maître de tous les vivants j'entre en Refuge.

ཧུག

རྡོ་རྗེ་སེམས་དཔའ་བདག་ལ་ཐིམ་པས། རང་རྡོ་རྗེ་སེམས་དཔའ་སྐུ་མདོག་སྣ་ཚོགས་པ། ཕྱག་གཡས་སྣ་ཚོགས་རྡོ་རྗེ་ཐུགས་ཀར་གཏོད་དེ་འཛིན་པ། གཡོན་དེས་ཡུ་བ་བྱས་པའི་དྲིལ་བུ་དཀུར་བརྟེན་པ། ཞབས་གཡས་ཅུང་ཟད་བརྐྱངས་ཤིང་གཡོན་བསྐུམས་པ། དར་དང་རིན་པོ་ཆེས་བརྒྱན་པར་གྱུར་ ༽ ཞིག་ཏུ་བསམ། དེ་ནས་

རང་གི་མདུན་གྱི་ནམ་མཁའི་གནས་སུ་པཾ་ལས་པདྨ། རཾ་ལས་ཉི་མའི་གདན་ལ། གཾ་ལས་ཚོགས་བདག་དཀར་པོ་གན་རྐྱལ་དུ་འགྱེལ་བའི་སྟེང་དུ་ཧཱུྃ་དཀར་པོ་ཞིག་བསམ། དེ་ལས་འོད་འཕྲོས་གདུག་པ་ཅན་ཐམས་ཅད་ཚར་བཅད། སྡུར་འདུས་པ་ལས་དཔལ་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་མགོན་པོ་སྐུ་མདོག་དཀར་པོ་ཞལ་གཅིག་ཕྱག་དྲུག་པ། ཞབས་གཉིས་བརྙེངས་ཐབས་སུ་བཞུགས་པ། ཕྱག་གཡས་ཀྱི་དང་པོས་ཡིད་བཞིན་གྱི་ནོར་བུའི་གྲི་གུག །ཁར་པས་ཐོད་པའི་ཕྲེང་བ། ཐ་མས་ཌཱ་མ་རུ་དྲག་ཏུ་འཁྲོལ་བ། གཡོན་དང་པོས་ཐོད་ཁྲག །ཁར་པས་རྩེ་གསུམ། ཐ་མས་རྡོ་རྗེའི་ཞགས་པ་བསྣམས་པ། སྤྱན་གསུམ་དམར་ལ་ཟླུམ་པ། ཞལ་བསྒྲད་པ། མཆེ་བ་གཙིགས་པ། སྨིན་མ་དང་སྨ་རའི་ཨག་ཚོམ་བརྫིད་པ། དབུ་སྐྲ་དམར་སེར་གྱེན་དུ་བརྫེས་པ། མི་མགོ་སྐམ་པོ་ལྔས་དབུ་བརྒྱན་ཅིང་། རློན་པ་ཁྲག་འཛག་པ་ལྔ་བཅུའི་དོ་ཤལ་ཅན། རུས་པའི་རྒྱན་དྲུག་དང་སྦྲུལ་

Ayant prié ainsi :

VAJRASATTVA fond en moi. Je deviens Vajrasattva, multicolore, tenant à droite un vishvavajra au niveau du cœur ; à gauche, une cloche à manche de vishvavajra posée sur l'aine ; jambe droite ouverte, jambe gauche repliée ; paré de soieries et de joyaux.

– Rangbap –

Ensuite :

DANS l'espace face à soi : de **Pam**, un lotus ; de **Ram**, un siège de soleil ; de **Gam**, le maître des domaines, blanc, étendu sur le dos. Dessus, **Hûm**, blanc. La lumière irradie, élimine tout ce qui est nuisible, puis se résorbe et devient le Glorieux Protecteur de Gnose, blanc, avec une face, six bras, debout.

Sa première main droite tient un trigu orné du joyau d'abondance ; l'intermédiaire, un rosaire de crânes ; la dernière, fait claquer violemment un damaru. Sa première main gauche tient un kapâla de sang ; l'intermédiaire, un trident ; la dernière, un lasso vajra.

Trois yeux ronds et rougeoyants, bouche béante, des crocs mordants, sourcils et barbe étincelants, cheveux rouge-sombre, hérissés.

Il porte un diadème de cinq têtes humaines sèches et un sautoir de cinquante têtes fraîches ensanglantées.

གྱིས་བརྒྱན་པ། སྟག་གི་པགས་པའི་ཤམ་ཐབས་ལ། དར་ལྷུང་གུའི་སྐེ་རགས་བཅིངས་པ། ལྟོ་བ་འཕྱང་ཞིང་ཡན་ལག་རྣམས་སྒོམ་ལ་རགས་པ། དཔྲལ་བར་སིན་དྷུ་རས་བྱུགས་ཤིང་། ཕྱག་ཞབས་རྣམས་ལ་དྲིལ་བུ་གཡེར་ཁས་བརྒྱན་པ། གླང་པོ་ཆེའི་པགས་པ་སྟོན་པ་གོས་སུ་གྱོན་པ། སངས་རྒྱས་མི་བསྐྱོད་པའི་དབུ་རྒྱན་ཅན། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་མེ་འབར་བའི་དབུས་ན་བཞུགས་པར་གྱུར་ བསམ།

དེའི་གནས་གསུམ་བྱིན་གྱིས་བརླབས། ཡེ་ཤེས་པ་དགུག་གཞུག་བྱས་ལ།

[དཔྲལ་བར་ཨོཾ་དཀར་པོ། མགྲིན་པར་ཨཱཿ་དམར་པོ། ཐུགས་ཀར་ཧཱུྃ་སྔོན་པོ། ཛཿཧཱུྃ་བཾ་ཧོཿ གཉིས་སུ་མེད་པར་ཐིམ།]

དེའི་སྤྱི་བོར་སྟེང་གི་མཐོ་གང་ཙམ་གྱི་སྟེང་དུ་པདྨ་དང་ཟླ་བའི་གདན་ལ། རྩ་བའི་བླ་མ་སྐུ་མདོག་དཀར་པོ་ཞལ་གཅིག་ཕྱག་གཉིས་པ། གཡས་ཐོད་པའི་ཌཱ་མ་རུ འམ་ནོར་བུ་རིན་པོ་ཆེ། གཡོན་གསེར་གྱི་དྲིལ་བུ་གཡེར་ཁ་བསྣམས་པ། ཞབས་གཉིས་བཞེངས་ཐབས་སུ་བཞུགས་པ། དར་དང་རིན་པོ་ཆེའི་རྒྱན་སྣ་ཚོགས་ཀྱིས་བརྒྱན་པ། ཞི་ཞིང་འཛུམ་པའི་ཉམས་དང་ལྡན་པ། སྐུ་མཐོང་བ་ཙམ་གྱིས་སྒྲིབ་པ་འདག་ཅིང་། གསུང་ཐོས་པ་ཙམ་གྱིས་ཕྱིར་མི་ལྡོག་པའི་ས་ལ་འགོད་ངེས་པ། འོད་ཟེར་དཔག་ཏུ་མེད་པ་འཕྲོ་བ་ཞིག་བསྒོམ། དེའི་ཐུགས་ཀ་ནས་འོད་ཟེར་འཕྲོས་པས། རྩ་བརྒྱུད་ཀྱི་བླ་མ་དང་ཡི་དམ་ཐམས་ཅད་སྤྱན་དྲངས་ལ་བསྟིམ་མོ།

Paré des six ornements d'os et de serpents, il porte une jupe en peau de tigre nouée par une ceinture de soie verte. Il est trapu, bedonnant, avec des membres épais. Son front est oint de vermillon. Ses bras et ses jambes sont parés de clochettes et de grelots ; il porte une peau fraîche d'éléphant.
Le bouddha Akshobhya le couronne ; il demeure au milieu du brasier de gnose.

L'invitation de l'aspect de gnose

Au front, **Om**, blanc ; à la gorge, **Âh**, rouge ; au cœur, **Hûm**, bleu. La lumière irradie, invoquant tous les maîtres, yidams et bouddhas sous l'aspect du Protecteur de Gnose.

Jah Hûm Vam Hoh, ils ne sont plus deux.

À UNE COUDÉE au-dessus de sa tête, sur un siège de lotus et lune, le Maître-Source, blanc, avec une face, deux mains. La droite tient un précieux joyau, la gauche une petite cloche d'or. Il réside jambes tendues, paré de soieries et joyaux, paisible et souriant.

Simplement voir son corps dissipe les voiles, simplement entendre sa voix établit en l'état de non-retour. Il irradie une luminosité illimitée.

De son cœur, la lumière irradie, invitant tous les maîtres-source et de la lignée, et les yidams qui fondent en lui.

།བཟླས་པ་བྱེད་འདོད་ན།

མགོན་པོའ་ཐུགས་ཀའི་ཧཱུྃ་ལས་སྔགས་ཀྱི་ཕྲེང་བ་དཀར་པོ་བྱུང་། རང་གི་ཞལ་དུ་ཞུགས། ལྟེ་བར་ཐིམ་པས་ནད་གདོན་སྡིག་སྒྲིབ་ཐམས་ཅད་དག་ཅིང་བསྲེགས་པར་གྱུར་༽ བསམ་ཞིང་། ངག་ཏུ།

ཨོཾ་བཛྲ་མ་ཧཱ་ཀཱ་ལ་ཀླཱིཾ་ཀླེ་ཧ་བི་ཥྞ་བི་ནཱ་ཡ་ཀ་ཧཱུྃ་ཧཱུྃ་ཕཊ་ཕཊ་སྭཱ་ཧཱ། ཞེས་དང་།

ཨོཾ་བཛྲ་ན་ར་ཀྲིཾ་ཀྲིཾ་ཧཱུྃ་ཧཱུྃ་ཕཊ་ཕཊ་སྭཱ་ཧཱ།

ཞེས་པ་ཅི་རིགས་པ་བཟླའོ། །མ་བཟླས་ཀྱང་མ་ཚང་བའི་ཉེས་པ་མེད་དོ།
།མདོར་ན་བླ་མ་མགོན་པོ་དབྱེར་མེད་ལ་དད་གུས་དྲག་པོ་བྱས་པས།

བླ་མ་ལས་འོད་ཟེར་དཔག་ཏུ་མེད་པ་བསམ་གྱིས་མི་ཁྱབ་པ་བྱུང་ནས་མགོན་པོ་ལ་ཐིམ་པས་མགོན་པོ་འོད་ཀྱི་རང་བཞིན་དུ་འབར། ཌཱ་མ་རུའི་སྒྲ་སྒྲོག །བླ་མ་དང་མགོན་པོ་དབྱེར་མེད་པར་གྱུར་ བསམ།

མགོན་པོ་ལས་འོད་ཟེར་བདེ་བའི་རང་བཞིན་དམར་ལ་སྨུག་པ་འཕྲོས་པས། བླ་མ་འོད་དང་བདེ་བའི་རང་བཞིན་དུ་འབར། ཌཱ་མ་རུ་དང་དྲིལ་བུའི་སྒྲ་སྒྲོག །མགོན་པོ་དང་བླ་མ་དབྱེར་མེད་དུ་གྱུར་༽

པར་བསམས་ལ་གསོལ་བ་གདབ་པ་ནི།

ན་མོ་བུདྡྷ་ཡ། ན་མོ་གུ་རུ་བྷྱཿ ཏེ་བཛྲ་ལྷི་ར་ལྷི་རི་ནྲི་ཊཱ་ཀ་ཊཱ་གི་ནྲི་ཛོ་ཀ་ཛོ་གི་ནྲི་སན་བུདྡྷ་བོ་ཧྲི་ས་ཏྲཱ་ཡ་ཤ་ར་ཙཾ་གཙྪ་མི།༽

Si l'on souhaite faire des récitations :

Du **Hûm** du cœur du Protecteur, une guirlande de mantras blanche pénètre par ma bouche et, fondant au centre (de mon corps), toutes les maladies, démons, actes négatifs et voiles sont dissipés et consumés.

Réciter vocalement autant qu'il convient :

Om vajra mahâkâla kshim kshétra vighnân vinâyaka hûm hûm phat phat svâhâ.

Et :

Om vajra nara krim krim hûm hûm phat phat svâhâ.

Si l'on ne fait pas les récitations (de mantras en nombre), ça n'est pas une faute.

En résumé, avec confiance et respect pour le Maître indifférencié du Protecteur :

Du Maître viennent des rayons de lumière illimités et inconcevables qui touchent le Protecteur. Il sonne le damaru ; Maître et Protecteur sont indissociables.

Du Protecteur irradie une lumière rouge sombre, d'une nature bienheureuse. Le Maître, resplendissant de lumière et de bonheur, fait sonner le damaru et la cloche. Protecteur et Maître sont indissociables.

Ayant ainsi médité, adresser la prière :

Namo buddhâya / namo guru bhyah / vajra vîra vîrinî dâka dâkinî / joka jokinî / sarva buddha bodhisatvâya / sharanam gacchami.

ཀྱེ་ཀྱེ་ཕྱོགས་བཅུ་དུས་གསུམ་ན་བཞུགས་པའི་རྩ་བ་དང་བརྒྱུད་པར་བཅས་པའི་དཔལ་ལྡན་བླ་མ་དམ་པ་རྣམས་ཀྱིས་བྱིན་གྱིས་རློབས་ཤིག ཡི་དམ་ལྷ་ཚོགས་རྣམས་ཀྱིས་བྱིན་གྱིས་རློབས་ཤིག སངས་རྒྱས་དང་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་ཚོགས་ཐམས་ཅད་ཀྱིས་བྱིན་གྱིས་རློབས་ཤིག དཔའ་བོ་དང་དཔའ་མོ། མཁའ་འགྲོ་དང་མཁའ་འགྲོ་མ། རྣལ་འབྱོར་དང་རྣལ་འབྱོར་མའི་ཚོགས་ཐམས་ཅད་ཀྱིས་བྱིན་གྱིས་རློབས་ཤིག དཔལ་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་མགོན་པོ་ཕྱག་དྲུག་པའི་ལྷ་ཚོགས་ཡེ་ཤེས་ལ་སྒྲིབ་པ་མི་མངའ་བ། མཐུ་དང་ནུས་པ་ལ་ཐོགས་པ་མི་མངའ་བ། ཐུགས་རྗེ་ལ་ཕྱི་བཤོལ་མི་མངའ་བ། བྱིན་རླབས་ལ་རྒྱང་རིང་ཐུང་མི་མངའ་བ། ཁྱེད་རྣམས་ཀྱིས་སྐུ་ཡི་སྒོ་ནས་བྱིན་གྱིས་རློབས་ཤིག །གསུང་གི་སྒོ་ནས་བྱིན་གྱིས་རློབས་ཤིག ཐུགས་ཀྱི་སྒོ་ནས་བྱིན་གྱིས་རློབས་ཤིག སྐུ་གསུང་ཐུགས་ཡོན་ཏན་ཕྲིན་ལས་དང་བཅས་པ་མི་ཟད་པའི་སྒོ་ནས་བྱིན་གྱིས་རློབས་ཤིག ད་ལྟ་ཉིད་དུ་བྱིན་གྱིས་རློབས་ཤིག མྱུར་བ་ཉིད་དུ་བྱིན་གྱིས་རློབས་ཤིག འདུག་ས་འདི་རུ་བྱིན་གྱིས་རློབས་ཤིག སངས་རྒྱས་རྡོ་རྗེ་འཆང་ཆེན་ལ་གསོལ་བ་འདེབས་སོ། །དཔལ་ལྡན་ཤ་བ་རི་དབང་ཕྱུག་ལ་གསོལ༔ མངའ་བདག་མཻ་ཏྲི་པ་ཆེན་པོ་ལ༔ གྲུབ་ཐོབ་རཱ་ཧུ་ལ་ཆེན་པོ་ལ༔

Prière et réception des initiations

Kyé, kyé

Anjali

Accordez-nous votre inspiration, glorieux et sublimes maîtres-source et de la lignée qui demeurez dans les dix directions et les trois temps,
Accordez-nous votre inspiration, assemblée des déités-yidam
Accordez-nous votre inspiration, assemblée des bouddhas et bodhisattvas,
Accordez-nous votre inspiration, assemblées des vîras et vîrinis, dâkas et dâkinîs, yogis et yoginîs.

Assemblée des déités de Chadrupa,
Glorieux Protecteur de Gnose :
Votre gnose est sans voiles,
Votre force et vos pouvoirs sont sans entraves,
Votre compassion est sans atermoiement,
Votre influence spirituelle est sans distance.

Accordez-nous l'inspiration par votre corps ;
Accordez-nous l'inspiration par votre parole ;
Accordez-nous l'inspiration par votre esprit ;
Accordez-nous l'inspiration par vos corps,
Parole, esprit, qualités et activités illimités ;
Accordez-nous l'inspiration instantanément ;
Accordez-nous l'inspiration promptement ;
Accordez-nous l'inspiration en ce lieu même.

Nous prions le bouddha : le grand Vajradhâra,
Nous prions le glorieux et puissant Shavari,
Nous prions le grand maître Maitrîpa,
Nous prions le grand accompli Râhula,

གྲུབ་ཐོབ་ཁྱུང་པོ་རྣལ་འབྱོར་ལ༔ མཉམ་མེད་རིན་ཆེན་བརྩོན་འགྲུས་ལ༔ དཔལ་ལྡན་སྐྱེར་སྒང་པ་ཆེན་པོ་ལ༔ བླ་མ་སངས་རྒྱས་གཉན་སྟོན་ལ༔ ཆོས་རྗེ་སངས་རྒྱས་སྟོན་པ་ལ༔ མཁས་གྲུབ་ཤངས་སྟོན་ཆོས་རྗེ་ལ༔ ནུས་ཆེན་རྒྱལ་མཆན་དཔལ་བཟང་ལ༔ མཁས་གྲུབ་རྡོ་རྗེ་གཞོན་ནུ་ལ༔ མཚུངས་མེད་ནམ་མཁའི་རྣལ་འབྱོར་ལ༔ བྱང་སེམས་སྦྱིན་པ་བཟང་པོ་ལ༔ ཕ་རྒོད་ཐང་སྟོང་རྒྱལ་པོ་ལ༔ ཕྱག་དྲུག་ཡེ་ཤེས་མགོན་པོ་ལ༔ བླ་མ་མགོན་པོ་དབྱེར་མེད་ལ༔ མགོན་པོ་བླ་མ་དབྱེར་མེད་ལ༔ [དྲིན་ཅན་རྩ་བའི་བླ་མ་ལ་གསོལ་བ་འདེབས་སོ།] ཞེས་སོགས་དང་།

བླ་མ་མགོན་པོ་དབྱེར་མེད་བདག་ལ་དབང་བཞི་རྫོགས་པར་བསྐུར་དུ་གསོལ། ཞེས་གསོལ་བ་མང་དུ་བཏབ་པས་

མགོན་པོའི་དཔྲལ་བ་ནས་ཨོཾ་དཀར་པོ་བྱུང་། རང་གི་དཔྲལ་བར་ཐིམ་[པས་བུམ་དབང་ཐོབ།] ལུས་ཀྱི་སྒྲིབ་པ་དག [ནས་བསྐྱེད་རིམ་བསྒོམ་ལ་དབང་། སྤྲུལ་སྐུའི་ས་བོན་ཐེབས་ཤིང་རྟོགས་པ་སྐྱེས།]

སྒྲི་དང་མཐུན།

མགྲིན་པ་ནས་ཨཱཿདམར་པོ་ཞིག་བྱུང་། རང་གི་མགྲིན་པར་ཐིམ་[པས་གསང་དབང་ཐོབ། ངག་སྒྲིབ་དག་ནས་རང་བྱིན་བརླབས་ལ་དབང་། ལོངས་ཀུའི་ས་བོན་ཐེབས་ཤིང་རྟོགས་པ་སྐྱེས།]

Nous prions l'accompli Khyungpo Neljor,
Nous prions l'inégalable Rinchen Tsöndrü,
Nous prions le grand et glorieux Kyergangpa,
Nous prions le Maître Sangyé Nyentön,
Nous prions le Seigneur du dharma Sangyé Tönpa,
Nous prions l'érudit accompli Shangtön Chöjé,
Nous prions Gyaltsen Pelzang aux grands pouvoirs,
Nous prions l'érudit accompli Dorjé Shönu,
Nous prions l'incomparable Namkhé Gyaltsen,
Nous prions le bodhisattva Jinpa Zangpo,
Nous prions le patriarche sauvage Thangtong Gyelpo,
Nous prions le Seigneur de Gnose Chadrupa,
Nous prions le Maître indissociable du Protecteur,
Nous prions le Protecteur indissociable du Maître,
Nous prions le Maître-Source de grande bonté.

MAÎTRE indissociable du Protecteur, veuillez m'octroyer parfaitement les quatre abhishekas.

Prier ainsi de nombreuses fois.

AU FRONT du Protecteur apparaît la lettre **Om**, blanche. Elle se dissout en mon front, dissipant voiles du corps, l'Initiation du Vase est reçue, donnant pouvoir d'utpattikrama, habilitant à réaliser le fruit qu'est le nirmânakâya.

De sa gorge apparaît la lettre **Âh**, rouge. Elle se dissout en ma gorge, dissipant voiles de voix, l'Initiation Secrète est reçue, habilitant au sacre de soi. La graine du sambhogakâya semée, sa réalisation naît.

ཐུགས་ཀ་ནས་ཧཱུྃ་སྔོན་པོ་ཞིག་བྱུང་། རང་གི་ཐུགས་ཀར་ཐིམ་ [པས་ཞེར་དབང་ཐོབ། ཡིད་སྒྲིབ་དག་ནས་ཕོ་ཉའི་ལམ་ལ་དབང་། ཆོས་སྐུའི་ས་བོན་ཐེབས་ནས་རྟོགས་པ་སྐྱེས།]

དེ་ནས་བླ་མ་མགོན་པོ་ལ་ཐིམ། མགོན་པོ་འོད་དུ་ཞུ་ནས་རང་ལ་ཐིམ་པས་མེ་ལོང་ནང་གི་གཟུགས་བརྙན་ལྟ་བུར་གྱུར། ལ་སེམས་མཉམ་པར་བཞག།

།ལུས་ངག་ཡིད་གསུམ་གྱི་སྒྲིབ་པ་དག །དབང་བཞི་པ་ཐོབ་[སྙོམས་འཇུག་སྒྲིབ་པ་དག །ཟུང་འཇུག་བསམ་མི་ཁྱབ་པ་བསྒོམ་ལ་དབང་། །སྐུ་བཞིའི་རྟོགས་པ་མངོན་དུ་གྱུར་པར་གྱུར།]

སྙམ་དུ་བསམ་མོ། །དེ་ནས་

ཇོ
ཐལ་སྦྱར

བླ་མ་མགོན་པོ་དབྱེར་མེད་ལ། །བདག་ནི་གུས་པས་སྐྱབས་སུ་མཆི། །བདག་གིས་སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་ཀྱི། །ཉོན་མོངས་མ་ལུས་སེལ་བར་ཤོག ༣ །ཅེས་བསྔོའོ།

De son cœur, apparaît la lettre **Hûm**, bleue. Elle se dissout en mon cœur, dissipant voiles d'esprit, l'Initiation de gnose est reçue, donnant pouvoir pour la voie d'union. Graine du dharmakâya semée, sa réalisation naît en moi.

Puis le Maître fond en le Protecteur, qui fond en lumière, absorbée en moi : nous sommes unis comme le miroir et son reflet.

Demeurer l'esprit équanime, puis :

Les voiles des corps, parole, esprit dissipés, j'obtiens la quatrième initiation, donnant le pouvoir de pratiquer l'entrée en l'union inconcevable. L'accomplissement des quatre corps se manifeste réellement.

Dédicace

Jodang Anjali

En le Maître-Protecteur inséparables,
J'entre respectueusement en Refuge,
Puissè-je pour tous les vivants dissiper
Toutes les passions, sans aucune exception. *(trois fois)*

Conclusion : Formules Finales Shangpa.

།ཚིགས་སུ་བཅད་པ་འདི་མཐོང་ངམ་ཐོས་སམ་ཐ་ན་གསེར་ཡིག་ཏུ་བྲིས་ཏེ་མགུལ་དུ་བཏགས་ན་མཚམས་མེད་པ་ལྔ་བྱས་པས་ཀྱང་འཆི་ཁར་ཞལ་མངོན་སུམ་དུ་མཐོང་བར་འགྱུར་ཞིང་དག་པ་ས་གསུམ་ལ་གནས་པར་འགྱུར་རོ། །ཁར་དོར་འཇུག་དགོས་སྲིད་ནའང་དེར་རྗེས་སུ་འཛིན་པར་ངེས་སོ།

།ཡང་ན་མགོན་པོ་གནག་ལ་དཀར་བའི་མདངས་ཆགས་པར་བསྒོམས་ཀྱང་རུང་ངོ་།

།ཡང་གོང་དང་འདྲ་བ་ལས། མདུན་དུ་པད་ཉི་དང་ཚོགས་བདག་གི་སྟེང་དུ་མགོན་པོ་སེར་ནག་རྒྱན་ཆ་ལུགས་བཞུགས་སྟངས་གོང་དང་འདྲ་བའི་སྤྱི་བོར་པད་ཟླའི་སྟེང་དུ་རྩ་བའི་བླ་མ་སྐུ་མདོག་གསེར་བཙོ་མ་ལྟ་བུ་ཞལ་གཅིག་ཕྱག་གཉིས་པ། ཕྱག་གཡས་ཡིད་བཞིན་གྱི་ནོར་བུ་དང་། གཡོན་གསེར་གྱི་དྲིལ་བུ་གཡེར་ཁ་འཛིན་པ་རྒྱན་ཆ་ལུགས་གོང་དང་འདྲ་བར་བསྒོམ། སྔར་བཞིན་གསོལ་བ་བཏབ་པས། བླ་མ་མགོན་པོ་ལ་ཐིམ། མགོན་པོ་རང་ལ་ཐིམ་པའི་ངང་དུ་འཇོག །བསྔོ་བ་གོང་བཞིན་བྱའོ།

།ཡང་མདུན་ཏུ་གོང་དང་འདྲ་བའི་གདན་གྱི་སྟེང་དུ་མགོན་པོ་དམར་ནག་གི་སྤྱི་བོར་པད་ཟླའི་སྟེང་དུ་རྩ་བའི་བླ་མ་སྐུ་མདོག་དམར་པོ། ཕྱག་གཡས་ཊཱ་མ་རུ་དང་གཡོན་ནོར་བུ་རིན་པོ་ཆེ་འཛིན་པ། རྒྱན་དང་ཆ་ལུགས་གོང་དང་འདྲ་བར་བསྐྱེད། སྔར་བཞིན་གསོལ་བ་གདབ། དབང་ཞུ། བསྔོ་བ་བྱའོ།

།ཡང་མདུན་དུ་གདན་གོང་དང་འདྲ་བའི་སྟེང་དུ་མགོན་པོ་ལྗང་ནག་ཕྱག་མཚན་སོགས་གོང་དང་འདྲ་བར་བསྒོམ། དེའི་སྤྱི་བོར་པད་ཟླའི་སྟེང་དུ་རྩ་བའི་བླ་མ་སྐུ་མདོག་ལྗང་གུ་ཕྱག་གཡས་ཊཱ་མ་རུ་དང་། གཡོན་བདུད་རྩིས་གང་བའི་བུམ་པ་བསྣམས་པ། ཆ་ལུགས་གོང་དང་འདྲ་བར་བསྒོམ། སྔར་ལྟར་གསོལ་བ་བཏབ། དབང་ཞུ། བསྔོ་བ་བྱའོ།

།ཡང་མདུན་དུ་ཆོས་འབྱུང་ནག་པོའི་ནང་དུ་ཧཱུྃ་ནག་པོ་མགོ་ཐུར་དུ་བསྟན་པ་ཞིག་བསྒོམ། ཧཱུྃ་ཞེས་བརྗོད་པས་ཆོས་འབྱུང་དེ་པདྨ་དང་ཉི་མ་ཚོགས་བདག་གི་གདན་དུ་གྱུར། ཧཱུྃ་མགོ་བོ་གྱེན་དུ་ལོག་པས་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་མགོན་པོ་སྐུ་མདོག་མཐིང་ནག་རྒྱན་ཆ་ལུགས་སོགས་གོང་དང་འདྲ་བ་ཞིག་བསྒོམ། འཁོར་གནོད་སྦྱིན་བཞི་དང་ལྷ་མོ་གཞུང་བཞིན་བསྐྱེད། ཡེ་ཤེས་པ་གཞུག་པ་སོགས་གོང་བཞིན། དེའི་སྤྱི་བོར་རྩ་བའི་བླ་མ་སྐུ་མདོག་མཐིང་ནག་ཞལ་གཅིག་ཕྱག་གཉིས་ཁྲོ་བོའི་ཆ་ལུགས་ཅན་མེ་ཕུང་འབར་བའི་དབུས་ན་བཞུགས་པ། གཡས་ཊཱ་མ་རུ་དང་གཡོན་ཡིད་བཞིན་གྱི་ནོར་བུ་རིན་པོ་ཆེ་དབང་གི་རྒྱལ་པོ་བསྣམས་པ། རྒྱན་ཆ་ལུགས་བཞུགས་ཚུལ་གོང་དང་འདྲ་བར་བསྒོམ། སྔར་བཞིན་གསོལ་བ་བཏབ། དབང་ཞུ། བསྔོ་བ་བྱའོ།

།བླ་མ་སྐུ་མདོག་དཀར་པོ་བྱས་ཀྱང་རུང་ངོ་། །ཡང་མདུན་གྱི་ནམ་མཁའི་གནས་སུ་པད་ཉི་ཚོགས་བདག་གི་གདན་དང་བཅས་པའི་སྟེང་དུ། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་མགོན་པོ་སྐུ་མདོག་སྣ་ཚོགས་པ་རྒྱན་ཆ་ལུགས་ཕྱག་མཚན་གོང་དང་འདྲ་བར་བསྒོམ། དེའི་སྤྱི་བོར་པད་ཟླ་ལ་རྩ་བའི་བླ་མ་སྐུ་མདོག་སྣ་ཚོགས་པ། གཡས་ཊཱ་མ་རུ་དང་། གཡོན་ནོར་བུ་དབང་གི་རྒྱལ་པོ་བསྣམས་པ། ཞི་མ་ཁྲོའི་རྣམ་པ་ཅན། རྒྱན་ཆ་ལུགས་གོང་དང་འདྲ་བར་བསྒོམས་ལ་སྔར་ལྟར་གསོལ་བ་གདབ། དབང་ཞུས་ནས་སྣང་ལ་རང་བཞིན་མེད་པར་བློ་བཞག །རྗེས་སུ་བསྔོ་བ་རྣམ་པར་དག་པ་བྱའོ།

Si l'on voit, entend ou porte autour du cou ces vers écrits en lettres d'or, même si l'on a commis les cinq actes à conséquence immédiate, au moment de la mort, on verra véritablement la face de la déité et résidera en les trois terres pures. Même si l'on devait entrer dans le bardo, il est sûr que nous y serons sous sa protection.

Par ailleurs, il est aussi correct de méditer le Protecteur noir irradiant (de lumière) blanche.

Aussi, comme précédemment, devant, sur lotus, soleil et le maître des foules, le Protecteur jaune foncé, avec ornements et effets, demeurant dans la même posture. Au sommet de sa tête, sur lotus et lune, le Maître-Source, d'une couleur semblable à l'or fin, avec une face et deux mains. Il tient dans la main droite un joyau d'abondance et dans la gauche une petite cloche d'or. Comme auparavant, on imagine qu'il porte ornements et effets. Comme précédemment, après avoir adressé une prière, le Maître se dissout en le Protecteur et l'on demeure en l'état où le Protecteur fond en soi. Puis on récite la dédicace, comme auparavant.

Aussi, comme précédemment, devant soi, sur un siège, le Protecteur rouge sombre. Au sommet de sa tête, sur lotus et lune, le Maître-Source, rouge, tient dans la main droite un damaru et dans la gauche un précieux joyau. On l'imagine comme auparavant, avec ornements et effets. Comme précédemment, on adresse une prière, fait la requête de l'initiation et la dédicace.

Aussi, comme précédemment, devant soi, sur un siège, le Protecteur vert sombre, avec ses attributs, etc. Au sommet de sa tête, sur lotus et lune, le Maître-Source, vert, tient dans la main droite un damaru et dans la gauche un bumpa d'amrita. On l'imagine comme auparavant, adresse une prière, fait la requête de l'abhisheka et la dédicace.

Et encore : devant soi, dans un chöjung noir, un ***Hûm*** *noir, tête en bas. Disant* ***Hûm****, le chöjung devient un siège de lotus, lune et du maître des foules. Le* ***Hûm*** *se retourne et devient le Protecteur de Gnose, bleu-nuit, avec ses ornements, habits, etc. comme précédemment. On génère, comme dans le texte (du sâdhana), l'entourage des quatre yakshas et la déesse, puis vient l'introduction des jnânasattvas et le reste. Au sommet de sa tête, au milieu d'une boule de feu, réside le Maître-Source, bleu-nuit, avec une face, deux bras, portant les effets des courroucés. Dans la main droite, il tient un damaru ; dans la gauche, le précieux joyau d'abondance, souverain des puissants. On imagine ses parures, vêtements et posture, comme auparavant. On adresse une prière, fait la requête de l'abhisheka et la dédicace.*

Il convient aussi que le corps du Maître soit blanc.

Puis l'on imagine dans l'espace face à soi, sur un siège de lotus, soleil et du maître des foules, le Protecteur de Gnose, multicolore, avec ses parures, effets et attributs, comme précédemment. Au sommet de sa tête, sur lotus et lune, le Maître-Source, multicolore, tient dans la main droite un damaru et dans la gauche le joyau souverain des puissants. On l'imagine mi paisible mi courroucée, avec les mêmes parures et vêtements qu'auparavant et l'on adresse la prière. Après la requête de l'initiation, on laisse l'esprit (en l'expérience) des apparences sans nature propre. Finalement, on conclue par une dédicace pure.

།དེ་ལྟར་མ་ཡེངས་པར་ཟླ་བ་བདུན་བསྒོམས་ན་ཚེ་འདི་ཉིད་དུ་འཚང་རྒྱ་བར་བྱེད་དོ། །ཐོ་རངས་ཐུན་རེ་བསྒོམས་ན་འཆི་ཁར་ཆོས་སྐུ་དང་གཟུགས་སྐུ་ཐོབ། དབང་དང་འབྲེལ་བ་ལན་གཅིག་ཐོབ་ན་མཚམས་མེད་པ་ལྔ་བྱས་པ་ཡང་བར་དོར་ནི་འཚང་མི་རྒྱ་བ་མི་སྲིད་དོ།

།འདི་དག་ནི་ཤ་བ་རི་པས། །ཡེ་ཤེས་མགོན་པོའི་སྤྱི་གཙུག་ཏུ། །དབང་གི་རྒྱལ་པོ་བསྒོམས་བྱས་ནས། །འོད་ཟེར་གཟི་བརྗིད་ལྡན་པར་བསམ། །གཡེལ་བ་མེད་པར་གསོལ་བཏབ་ན། །སངས་རྒྱས་ལོ་ཟླས་འགྲུབ་པར་འགྱུར། །བླ་མ་མགོན་པོ་དབྱེར་མེད་འདི། །མི་རབས་བདུན་ལ་མ་སྤེལ་ཅིག །ཡེ་ཤེས་མགོན་པོ་མདུན་བྱོན་ནས། །བདག་འདྲ་ཤ་བ་རི་བ་ལ། །ལན་གསུམ་བར་དུ་གསུངས་ནས་ཀྱང་། །བཀའ་རྒྱས་བཏབ་ནས་མཁའ་ལ་གཤེགས། །ཨེ་མ་ངོ་མཚར་རྨད་ཀྱི་ཆོས། །ཅིག་བརྒྱུད་དག་ལས་མ་སྤེལ་ཅིག །ཅེས་གསུངས་པའི་ཉམས་ལེན་ནོ།

།ཉིང་ཁྲུའི་ཆོས་སྐོར་གྱི་ཡན་ལག་བླ་མ་མགོན་པོ་དབྱེར་མེད་དུ་སྒྲུབ་པའི་མན་ངག་འདི་འང་ལུང་སྟོང་སྨྲོན་པས་རང་གི་སློང་བ་དང་སྦྱར་ཏེ་གནས་ཆེན་རི་བོ་ཆེར་སྦྱར་བའི་ཡི་གེའི་རྐྱེན་ནི་བཀའ་བཅུ་པ་བློ་གྲོས་རྒྱལ་མཚན་ཡིན་ནོ།

།རྗེས་གནང་དང་མན་ངག་མ་ཐོབ་པ་ལ་མི་བསྟན་ནོ།

།ཤིན་ཏུ་ཟབ། ཤྲཱི། དགེའོ།། །།

Si l'on pratique ainsi sans distractions durant sept mois, on s'éveillera en cette vie même. Si on le médite à chaque session à l'aube, au moment de mourir, on obtiendra le dharmakâya et les corps formels. Et si, connecté avec l'initiation, on l'obtient une fois, même si l'on a accompli les cinq actes à conséquence immédiate, il est impossible de ne pas s'éveiller dans le bardo.

D'après Shawaripa : « Méditant le Souverain des puissants au sommet de la tête du Protecteur de Gnose, pensant qu'il rayonne de lumière et le priant sans distraction, en mois ou en années, on réalisera l'état de bouddha. Cette pratique du Maître indissociable du Protecteur, ne la diffusez pas pendant sept générations. Le Protecteur de gnose, devant Shawari qui est semblable à lui, l'enjoint ainsi trois fois, scella le sceau du secret et s'en alla dans l'espace. Éma ! Ce dharma prodigieux, ne répand pas ces vers purs ». Telle est la pratique qui a été enseignée.

Ces instructions pour la pratique du Maître indissociable du Protecteur sont une branche du cycle des enseignements de la sève essentielle et proviennent de la réalisation du « Fou du désert » (Thangtong Gyelpo). Elles ont été couchées par écrit au lieu saint Riwoché par Lodrö Gyaltsen, le dixième détenteur de ces instructions.

Ne pas transmettre à une personne qui n'aurait pas reçu autorisation et instructions.

Très profond - Ithi - Vertu.

Colophon - juillet 2018

Ce texte a été composé par le Mahâsiddha Thangtong Gyelpo (1361-1485). Il est extrait des « Développements des Dharmas de Niguma » (ni gu'i yan lag). Un original en tibétain se trouve dans la ***Collection des textes Shangpa, vol. 3, p.683*** *(le présent extrait commence p. 713) et dans le gdams ngag mdzod, vol. 12, p. 181.*

© Fondation Shangpa

Ce texte est disponible auprès de la Shangpa Foundation. Ne pas le photocopier ni le transmettre de quelque façon que ce soit sans une autorisation écrite préalable. Contacter : contact@shangpafoundation.org

Comme tout texte du Dharma, ce document est à traiter avec les plus grands soin et respect. Si vous n'en aviez plus besoin, brûlez-le ou disposez-en proprement.

Illustration en couverture :
Le Maître-Protecteur Indissociables (tib. bla ma mgon po dbyer med).